

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Klatovech rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohumírou Netrvalovou, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **Zlata Štréblová**, narozená 14. 5. 1954
bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobřichovice
b) **Ing. Martin Urban**, narozený 9. 12. 1972
bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram
oba zastoupení advokátem Mgr. Martinem Mládkem
sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D.
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha 2
za účasti vedlejšího účastníka na straně žalované
Obce Velhartice, IČO 00256242
sídlem Velhartice 134, 341 42 Kolinec
zastoupená advokátem JUDr. Miroslavem Mlčákem
sídlem Pod Hůrkou 758, 339 01 Klatovy III

o nahrazení projevu vůle

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

takto:

- I. Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobci tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“):
- 1) Žalovaná, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČO 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen „Státní pozemkový úřad“), spravuje pozemky ve vlastnictví státu, a to pozemky:
 - (i) parc. č. 966/1 v k.ú. Bolešiny, obec Bolešiny,
 - (ii) parc. č. 1364, parc. č. 1003 a parc. č. 1391 v k.ú. Budětice, obec Budětice,
 - (iii) parc. č. 80/6 v k.ú. Bukovník, obec Bukovník,
 - (iv) parc. č. 201/2 v k.ú. Čachrov, obec Čachrov,
 - (v) parc. č. 145/32 v k.ú. Červené Poříčí, obec Červené Poříčí,
 - (vi) parc. č. 793/7 v k.ú. Chlistov, obec Chlistov,
 - (vii) parc. č. 147/24, parc. č. 1420/1, parc. č. 1722, parc. č. 61/1, parc. č. 80/52 v k.ú. Chudenice, obec Chudenice,
 - (viii) parc. č. 73/1, parc. č. 798/7 a parc. č. 2609/1 v k.ú. Janovice nad Úhlavou, obec Janovice nad Úhlavou
 - (ix) parc. č. 298/4, parc. č. 625, parc. č. 621 a parc. č. 882/1 v k.ú. Velhartice, obec Velhartice.
 - 2) Žalobce, Ing. Martin Urban, r. č. 721209/0028, bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram, je oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 4 zákona o půdě.
 - 3) Žalobce má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č. j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998, č. j. PÚ 577/99 ze dne 12. 3. 1999, č. j. PÚ 891/99 ze dne 20. 4. 1999, č. j. PÚ 1011/98 ze dne 18. 1. 2000, č. j. PÚ 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000, č. j. PÚ 2319/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 996/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 2137/00 ze dne 14. 12. 2000, č. j. PÚ 1715/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 1864/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 220/02 ze dne 6. 3. 2002 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 674/11 ze dne 15. 11. 2011, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobci v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.
 - 4) Žalobkyně, Zlata Štréblová, nar. 14. 5. 1954, trvale bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobříchovice, je oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 4 zákona o půdě.
 - 5) Žalobkyně má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č. j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998, č. j. PÚ 577/99 ze dne 12. 3. 1999, č. j. PÚ 891/99 ze dne 20. 4. 1999, č. j. PÚ 1011/98 ze dne 18. 1. 2000, č. j. PÚ 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000, č. j. PÚ 2319/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 996/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 2137/00 ze dne 14. 12. 2000, č. j. PÚ 1715/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 1864/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 220/02 ze dne 6. 3. 2002, č. j. PÚ 996/00/1 ze dne 19. 3. 2001 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 674/11 ze dne 15. 11. 2011, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobkyni v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

6) Žalovaná k uspokojení nároku žalobců na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobcům tyto pozemky:

- (i) parc. č. 966/1 v k.ú. Bolešiny, obec Bolešiny,
- (ii) parc. č. 1364, parc. č. 1003 a parc. č. 1391 v k.ú. Budětice, obec Budětice,
- (iii) parc. č. 80/6 v k.ú. Bukovník, obec Bukovník,
- (iv) parc. č. 201/2 v k.ú. Čachrov, obec Čachrov,
- (v) parc. č. 145/32 v k.ú. Červené Poříčí, obec Červené Poříčí,
- (vi) parc. č. 793/7 v k.ú. Chlistov, obec Chlistov,
- (vii) parc. č. 147/24, parc. č. 1420/1, parc. č. 1722, parc. č. 61/1, parc. č. 80/52 v k.ú. Chudenice, obec Chudenice,
- (viii) parc. č. 73/1, parc. č. 798/7 a parc. č. 2609/1 v k.ú. Janovice nad Úhlavou, obec Janovice nad Úhlavou,
- (ix) parc. č. 298/4, parc. č. 625, parc. č. 621 a parc. č. 882/1 v k.ú. Velhartice, obec Velhartice,

a žalobci tyto pozemky přijímají do svého spoluvlastnictví, každý ve výši spoluvlastnického podílu 1/2.

- II. Žaloba se v části týkající se povinnosti žalované uzavřít smlouvu k pozemkům parc. č. 33/1 v k. ú. a obci Bukovník, parc. č. 2085 v k. ú. a obci Chudenice, parc. č. 845/84 v k. ú. a obci Velhartice, se zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 182 305,86 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Mládka.
- IV. Žalobci nemají vůči vedlejšímu účastníkovi na straně žalované právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 15. 9. 2020 se domáhali žalobci vydání rozhodnutí, kterým by byl nahrazen souhlas žalované s uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě, přičemž měli zájem o převod pozemků parc. č. 1261/1, 1270/1, 1031/2, 142/1, 1188/1, 1177/1, 207, 1277/1, 218/1, 218/2, 374/2, 369/1, 812, vše v k. ú. Hojsova Stráž, obec Železná Ruda (dále jen pozemky v k. ú. Hojsova Stráž). Konstatovali, že jsou na základě rozhodnutí žalované oprávněnými osobami, respektive právními nástupci oprávněných osob ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb. o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen zákon o půdě). Právní předchůdce žalobce, otec žalobce, MUDr. Stanislav Urban, uplatnil u žalované svůj nárok v roce 1992, přičemž žalovanou bylo rozhodováno po dobu 19 let o vydání či nevydání pozemků odňatých jmenovanému. Sám otec žalobce se účastnil veřejných nabídek náhradních pozemků vyhlášených žalovanou. Z restitučního nároku byl otec žalobce uspokojen pouze částečně, neboť mu byla vyplacena finanční náhrada ve výši 224 469 Kč, přičemž tato byla vypočtena z nesprávné výše nároku evidovaného žalovanou. K částečnému uspokojení nároku došlo z důvodu, že žalovaná po celou

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

dobu evidovala nárok žalobce v nesprávné výši pouhých 240 111,43 Kč a po jeho částečném čerpání nyní zbývajících 15 642,60 Kč. Žalovaná však nárok žalobce po celou dobu evidovala v nesprávné výši. Právní předchůdce žalobkyně Zlatuška Urbanová uplatnila u žalované rovněž svůj restituční nárok v zákonem stanovené lhůtě v roce 1992. Žalovaná ji nechala podepsat prohlášení, že jí nelze vydat náhradní pozemky a má jí být vyplacena pouze finanční náhrada, kterou však žalovaná opět evidovala v nesprávné výši 253 161,43 Kč, v tomto rozsahu byla žalobkyni vyplacena, proto nárok žalobkyně činil dle žalované 0 Kč. Žalobkyně zdědila restituční nárok po své právní předchůdkyni na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 26 D 1612/2017. Žalovaná však při nejmenším od roku 2008 ví o existenci dobové územně plánovací dokumentace, kterou v případě vybraných restituentů získává od institutu plánování a rozvoje hl. m. Prahy a využívá ji k ocenění jejich restitučních nároků. Jelikož je toto ocenění pro žalovanou nevýhodné, nečiní tak pro všechny restituenty, ale selektivně jen pro některé vybrané. Žalovaná nepřistoupila k přecenění nároku žalobců, a to i přes jejich výslovnou žádost. Každou další přihlášku žalobců do veřejných nabídek žalovaná odmítla pro nedostatečnou výši nároku. Žalobci si proto nechali ocenit svůj nárok soudní znalkyní Doc. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D.. Tento posudek žalobci doručili žalované s opětovnou výzvou ke správnému ocenění jejich nároku, opět se přihlásili do veřejné nabídky o hodnotnější pozemky. Žalovaná na znalecký posudek předložený žalobci nereagovala, obě přihlášky žalobců zneplatnila pro údajně nedostatečnou výši jejich restitučního nároku. Žalobci proto v červnu roku 2018 proti žalované zahájili obdobná řízení o nahrazení projevu vůle, kterými se domáhají převodu jimi vybraných náhradních pozemků. I po podání žalobce se celkem dvakrát přihlásili do veřejných nabídek o hodnotnější pozemky, žalovaná opět obě přihlášky žalobců zneplatnila pro údajně nedostatečnou výši restitučního nároku. Žalovaná si nechala vypracovat oponentní znalecký posudek k posudku žalobců. Tento oponentní posudek prokazuje pochybení žalované při oceňování restitučního nároku žalobců, podle něhož je restituční nárok každého z žalobců cca desetkrát vyšší, než jak jej původně žalovaná ohodnotila. Žalovaná tak dosud eviduje restituční nárok každého z žalobců v původní, zcela nesprávné výši, na tomto svém postoji i nadále svévolně trvá. Jediným prostředkem proti svévoli žalované je proto podání předmětné žaloby. Žalobci v této souvislosti odkázali na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 3767/2009, 28 Cdo 5487/2017, 28 Cdo 1964/2017, 28 Cdo 3576/2016 či 28 Cdo 4078/2015.

2. Podáním doručeným soudu dne 23. 12. 2020 žalobci rozšířili svoji žalobu o další náhradní pozemky, a to parc. č. 966/1 v k. ú. a obci Boleslavy, parc. č. 1364, 1003, 1391 v k. ú. a obci Budětice, parc. č. 33/1, 80/6 v k. ú. a obci Bukovník, parc. č. 201/2 v k. ú. a obci Čachrov, parc. č. 145/32 v k. ú. a obci Červené Poříčí, parc. č. 793/7 v k. ú. a obci Chlístov, parc. č. 147/24, 1420/1, 1722, 61/1, 80/52, 2085 v k. ú. a obci Chudenice, parc. č. 73/1, 798/7, 2609/1 v k. ú. a obci Janovice nad Úhlavou, parc. č. 298/4, 625, 845/84, 621, 882/1 v k. ú. a obci Velhartice. Uvedli, že hodnota náhradních pozemků, které jsou předmětem rozšířené žaloby je 394 212 Kč a tedy nepřevyšuje skutečný nevyčerpaný restituční nárok žalobců ve výši 5 962 194,90 Kč, který vyplývá ze znaleckého posudku číslo 499/7/2018 vypracovaného Doc. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D..
3. Soud usnesením ze dne 5. 1. 2021 č. j. 5 C 221/2020 – 517 (právní moc 7. 1. 2021) změnu žaloby navrženou žalobci v podání ze dne 23. 12. 2020 (č. l. 477 – 479 spisu) připustil.
4. Soud usnesením ze dne 6. 8. 2021 č. j. 5 C 221/2020 – 778 (právní moc 16. 8. 2021) řízení o věci vedené pod sp. zn. 5 C 221/2020 v rozsahu pozemků v k. ú. Hojsova Stráž, obec Železná Ruda, vyloučil k samostatnému řízení. K tomuto kroku přistoupil v rámci hospodárnosti řízení k návrhu žalobců (na č. l. 242 spisu), když ze sdělení Státního pozemkového úřadu ze dne 10. 12. 2020 (č. l. 490 spisu), a příslušných výpisů z katastru nemovitostí vztahujících se k předmětným pozemkům v k. ú. Hojsova Stráž měl za zjištěné, že na uvedených pozemcích došlo v rámci komplexní

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

pozemkové úpravy k úpravě hranic pozemků a k vlastnické směně. Pozemková úprava není doposud ukončena zápisem do evidence katastru nemovitostí, předpokládá se však kompletní ukončení této pozemkové úpravy v kalendářním roce 2021.

5. Žalovaná podáním ze dne 25. 5. 2021 navrhla, aby obec Bukovník vstoupila do řízení jako vedlejší účastník na její straně. Obec Bukovník soudu sdělila dopisem ze dne 25. 6. 2021, že nechce do řízení vstoupit jako vedlejší účastník. S ohledem na výslovné odmítnutí obce Bukovník vystupovat jako vedlejší účastník na straně žalované, nebylo možné ji považovat za vedlejšího účastníka.
6. Žalovaná rovněž podáním ze dne 25. 5. 2021 navrhla, aby obec Velhartice vstoupila do řízení jako vedlejší účastník na její straně. Obec Velhartice se rozhodla vstoupit do řízení jako vedlejší účastník na straně žalované, jak vyjádřila v podání ze dne 30. 6. 2021 (č. l. 774 spisu). Žaloba se týkala celkem pěti pozemků v k. ú. Velhartice, vedlejší účastník – obec Velhartice vyjádřila nesouhlas s předmětnou žalobou v části pozemku p. č. 845/84 v k. ú. Velhartice. V tomto rozsahu se domáhala zamítnutí žaloby. Konstatovala, že daný pozemek tvoří jedinou přístupovou cestu k sousedícím pozemkům, které má obec ve svém výlučném vlastnictví, jedná se o pozemek p. č. 845/86 a p. č. 845/87, ale i k dalšímu pozemku, který je ve vlastnictví jiného subjektu (p. č. 845/85). Uvedený pozemek navíc navazuje i na další pozemky ve vlastnictví obce, a to p. č. 845/75 a p. č. 970 vše v k. ú. Velhartice.
7. Žalovaná nesouhlasila s žalobou, navrhovala zamítnutí žaloby zcela. Uvedla, že její rozhodnutí byla vydána v letech 1998 – 2002, pouze jedno je z roku 2011. Většina nároku byla oceněna před více jak deseti lety, žalobci výši těchto nároků nijak nezpochybňovali a plně přijímali. K restitučnímu nároku Zlatusky Urbanové uvedla, že byl uspokojen v plné výši formou finančních náhrad, tedy výše restitučního nároku jmenované je nulová, v současné době žalovaná za žalobkyní jako nadále oprávněnou osobou nic neneviduje. Na ústním jednání před soudem 25. 1. 2021 účastníci řízení učinili nesporným, že žalovaná eviduje nárok žalobkyně ve výši 3 000 Kč. Původní výše restitučního nároku Stanislava Urbana dosahovala částky 240 111,44 Kč, k dnešnímu dni nárok žalobce činí pouze 15 642,60 Kč. Konstatovala, že žalobcům byly jejich restituční nároky přesně vyměřeny, žalobci se do roku 2018 nijak neohradili vůči svým restitučním nárokům. Žalobci tak byli minimálně po dobu šesti let zcela pasivní. Žalovaná proto liknavě nepostupovala. V této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2143/2014 či 28 Cdo 337/2019. Nárok vyčíslený na základě znaleckého posudku předloženého žalobci je nesprávný a nezákonný. S ohledem na značné pochybení a na skutečnost, že žalovaná namítla nesprávnost, nevěrohodnost a neúplnost znaleckého posudku žalobců objednala u znaleckého ústavu Grant Thornton Valuations, a.s., zpracování oponentního znaleckého posudku. Zdůraznila, že i po zpracování oponentního znaleckého posudku nadále trvá na tom, že restituční nárok žalobců byl již původně určen správně a není důvod pro jeho přecenění. K jednotlivým náhradním pozemkům, jež byly předmětem žaloby se žalovaná rovněž vyjádřila, o jejím stanovisku bude pojednáno u každého konkrétního pozemku níže.
8. Soud provedl důkazní řízení, veden návrhy účastníků, z něhož dovodil následující skutková zjištění a právní závěry.
9. Účastníci řízení učinili nesporným, že žalobci jsou oprávněnými osobami ve smyslu § 4 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o půdě) a o jejich nárocích bylo rozhodnuto rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu, č. j. PU 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998, č. j. PU 577/99 ze dne 12. 3. 1999, č. j. PU 891/99 ze dne 20. 4. 1999, č. j. PU 1011/98 ze dne 18. 1. 2000, č. j. PU 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000, č. j. PU 2319/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PU 996/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PU 2137/00 ze dne 14. 12. 2000, č. j. PU 1715/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PU 1864/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PU 220/02 ze dne 6. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

2002, č. j. PU 996/00/1 ze dne 19. 3. 2001 a rozhodnutím Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha, č. j. PU 674/11 ze dne 15. 11. 2011. Učinili nesporným, že žalovaná eviduje nárok žalobkyně ve výši 3 000 Kč a nárok žalobce ve výši 15 642,60 Kč. Rovněž účastníci řízení učinili nesporným, že žalobci učinili přihlášky do veřejné nabídky datované 23. 4. 2018, 12. 6. 2018, 5. 12. 2018 a 8. 4. 2019. Dále učinili nesporným, že Státní pozemkový úřad provedl zneplatnění žádostí žalobců tak, jak jsou datována v jednotlivých informacích o zneplatnění žádostí vložených ve spise na č. l. 105 - 108, 123 – 126. Učinili nesporným i to, že došlo k žádosti právního zástupce žalobců datované 4. 9. 2019 o zohlednění znaleckého posudku vypracovaného společností, Grant Thornton Valuations, a.s..

10. Na základě provedeného dokazování a v souladu s nespornými tvrzeními účastníků má soud za to, že žalobci jsou oprávněnými osobami ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona o půdě, přičemž žalobcům náleží restituční nároky, o kterých bylo rozhodnuto výše prezentovanými rozhodnutími Pozemkového úřadu a které dosud nebyly zcela vypořádány, když žalobkyně má restituční nárok toliko ve výši 3 000 Kč a žalobce ve výši 15 642,60 Kč. Spornou tak byla mezi účastníky řízení výše nároků obou žalobců, kdy soud se musel zabývat i vhodností náhradních pozemků.
11. Jde-li o ocenění nároku žalobců, ve věci byly předloženy dva znalecké posudky. Ze strany žalobců to byl posudek vypracovaný Doc. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D. číslo 498/6/2018 ze dne 18. 5. 2018 (č. l. 134 spisu) a ze strany žalované znalecký posudek ústavu Grant Thornton Valuations, a.s. číslo 3319-99/2019 ze dne 31. 7. 2019 (č. l. 249 spisu).
12. Restituční nároky žalobců byly hodnoceny doloženými znaleckými posudky v souladu s níže uvedenou judikaturou, tedy nikoli jako pozemky zemědělské podle stavu úřední evidence pozemků v pozemkových knihách, ale dle územně plánovací dokumentace platné ke dni převodu vlastnického práva k pozemku na stát, byly hodnoceny zcela po právu. Závěr žalované, že restituční nárok dosud žalovanou evidovaný pouze u žalobkyně ve výši 253 161,43 Kč a u žalovaného ve výši 224 468,84 Kč je nesprávný. Ke změně ocenění nedošlo ani přes existenci žalovanou zadaného znaleckého posudku u shora zmiňovaného znaleckého ústavu, který již původní evidované nároky žalobců podstatně zvýšil, byť nikoli tak, aby se rovnaly výši uvedené ve znaleckém posudku Doc. Ing. Renáty Schneiderové Heralové.
13. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 9. 2017 sp. zn. 28 Cdo 1964/2017, pokud část odňatých pozemků byla již v době přechodu na stát určena k zastavení dle stavebních plánů z 30. let minulého století, tak pozemky, které byly v době přechodu na stát evidovány jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě (tedy v době prodeje existují územně plánovací dokumentace, vykoupení za účelem výstavby, bezprostřední realizace výstavby), je třeba ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu § 14 odst. 1 vyhlášky číslo 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky č. 316/1990 Sb.. V této souvislosti lze zmínit například rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 6. 2015 sp. zn. 28 Cdo 4678/2014, či ze dne 2. 9. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1025/2015, nález Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2013 sp. zn. IV. ÚS 1088/12. Posledně zmíněným ústavním nálezem bylo, se zřetelem na vyjádřený princip rovnosti, aprobováno pravidlo, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán. Pozemky, které byly v době přechodu na stát evidovány jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě, což byl daný případ, je třeba ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 vyhlášky číslo 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky číslo 316/1990 Sb. (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2914/2017).
14. Za situace, kdy dle znaleckého posudku žalobců výše restitučního nároku žalobkyně činí 3 404 416 Kčs a žalobce 3 110 528 Kčs, dle znaleckého posudku předloženého žalovanou pak výše restitučního nároku žalobkyně činí 3 006 285,05 Kč a žalobce 2 443 785,05 Kč a restituční

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

nárok žalobkyně dosud nebyl uspokojen v rozsahu 1 879 562,68 Kč a žalobce v rozsahu 2 169 170,45 Kč, a to již s přihlédnutím k jednotlivým rozhodnutím Okresního soudu v Kutné Hoře č. j. 7 C 230/2018 – 742, Krajského soudu v Praze č. j. 22 Co 231/2020 – 875, Okresního soudu v Bruntále č. j. 18 C 193/2018 – 712, Krajského soudu v Ostravě č. j. 57 Co 303/2020 – 818, Okresního soudu v Hradci Králové č. j. 18 C 107/218 – 600, je řešení přesné výše zbylého restitučního nároku žalobců i ve vztahu k výsledku řízení o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobci smlouvu o převodu předmětných pozemků irrelevantní. Totiž hodnota v tomto řízení žalobci nárokováných a soudem vydaných (viz níže) pozemků činí v souhrnu 366 607 Kčs.

15. Jde-li o liknavost a svévoli na straně žalované, jakožto další z podmínek tohoto zákonem předvídaného postupu, dospěl soud k závěru, že už samotná skutečnost, že žalovaná evidovala nárok žalobců ve špatné výši, představuje jednu z forem liknavosti. Ačkoliv se žalobci dlouhodobě neúčastnili veřejných nabídek, první podali 23. 4. 2018, následně 12. 6. 2018, 5. 12. 2018 a 8. 4. 2019, jak vyplynulo z provedeného dokazování, byla by jakákoli účast žalobců ve veřejných nabídkách bezvýznamná, neboť podle evidence žalované tato eviduje nárok žalobkyně ve výši 3 000 Kčs a žalobce ve výši 15 642,60 Kč, a to i přes závěry z její strany zadaného oponentního znaleckého posudku. Je třeba zdůraznit, že je to právě žalovaná, která má povinnost evidovat restituční nároky oprávněných osob ve správné výši a nelze tedy spravedlivě požadovat po žalobcích, aby se účastnili veřejných nabídek za situace, kdy si nebyli vědomi správné výše restitučního nároku. O libovůli pak svědčí právě způsob ocenění restitučního nároku žalobců, kdy žalovaná měla prokazatelně všechny podklady potřebné pro řádné ocenění původních nevydaných pozemků, z nichž je patrné, že tyto byly při převádění na stát určeny k zastavění. Za této situace, kdy se žalobci přes svůj aktuální aktivní přístup nemohou dlouhodobě domoci svých práv, má soud za to, že jsou splněny podmínky pro uspokojení nároku žalobců způsobem, jenž se vymyká zákonem stanovenému postupu (tedy prostřednictvím účasti ve veřejných nabídkách). Rozdíl mezi oceněním žalované a oceněním prezentovaným byť i jen v oponentním posudku zpracovaném k žádosti žalované je markantní, a bránil tak uspokojení téměř celého nároku žalobců. Žalobcům nelze klást k tíži, že nevědomi si správného ocenění jejich nároků a vycházejí z povinnosti žalované provést řádné ocenění, se neúčastnili veřejných nabídek až do roku 2018. S ohledem na dlouhodobé stanovisko žalované, které se nezměnilo i přes oponentní posudek znaleckého ústavu, a které je v příkrém rozporu s konstantní judikaturou dovolacího soudu, nemohla být účast žalobců ve veřejných nabídkách úspěšná. Následkem liknavého postupu žalované nelze po žalobcích spravedlivě požadovat účast na veřejných nabídkách a bylo proto namíště podat žalobu o vydání konkrétních vhodných pozemků. K tomu lze srovnat usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020 č. j. 28 Cdo 3562/2020 – 831.
16. Lze shrnout, že žalobci jsou oprávněné osoby podle § 4 odst. 1 zákon o půdě. Odňaté pozemky nemohly být žalobcům vydány pro omezení v § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Podle § 11a zákona o půdě oprávněným osobám, kterým nelze podle zákona o půdě vydat pozemek odňatý způsobem dle § 6 odst. 1, 2 zákona o půdě převádí Pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek. Při liknavém postupu Pozemkového fondu ČR (jehož nástupcem je Státní pozemkový úřad), se mohou oprávněné osoby domáhat také převodu konkrétních náhradních pozemků bez předchozího zahrnutí těchto pozemků do veřejné nabídky, což žalobci předmětnou žalobou zrealizovali. Zde lze zmínit například rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 158/2012 či 28 Cdo 3773/2017. Je však třeba uvést, že ani oprávněná osoba vůči níž Pozemkový fond (dnes Státní pozemkový úřad) postupoval liknavě, svévolně či diskriminujícím způsobem, a která může uspokojit své právo převodem pozemku nezahrnutého do veřejné nabídky, se nemůže neomezeně domáhat převodu jakéhokoliv zemědělského pozemku z vlastnictví státu, ve správě Státního pozemkového úřadu, a zejména jí nelze takto přiřknout pozemky, jejichž převodu brání jiné právní předpisy, či nedostatek vhodnosti jejich zařazení do veřejné nabídky podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

zákonu o půdě. Soud proto tato omezení měl na zřeteli při svém rozhodování. Předně je třeba uvést, že soud při posuzování „vhodnosti“ pozemků k převodu oprávněné osobě jako pozemku náhradního (§ 11a odst. 1 zákona o půdě) hodnotil, zda převodu nebrání již výše zmíněné zákonné výluky uvedené v § 11 odst. 1 zákona o půdě či v § 6 zákona č. 503/2012 Sb. ve znění pozdějších předpisů či zda nejde o pozemek zatížený právy třetích osob (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1568/2011), a zda jeho převod není z jiného důvodu zapovězen zákonem ve vztahu k pozemkům v zastavěném území obce (viz rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 393/2019), zda jej lze zemědělsky obhospodařovat (viz rozhodnutí 28 Cdo 592/2013), zda nevzniknou jiné problémy při hospodaření s takovým pozemkem (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2462/2014), případně zda nejde o pozemek zastavěný či tvořící součást areálu (například rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 4447/2017). Uvedená hlediska přitom soud zkoumal se zřetelem k individuálním skutkovým okolnostem případu a předpoklady pro vydání, případně nevydání každého žalobou uplatněného pozemku posuzoval zcela samostatně, jak bude pojednáno níže. Měl zde na zřeteli rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 72/2020.

17. Soud tedy dovodil, že restituční nárok žalobců na náhradní pozemky dosud nebyl zcela uspokojen, přestože byl řádně a včas uplatněn, a že žalobci mají právo na přímé uspokojení restitučních nároků na vydání náhradních pozemků mimo systém veřejných nabídek podle § 11a zákona o půdě, když postup žalované v této restituční věci je nutno hodnotit jako liknavý a svévolný. Pro posouzení je podstatný celkový přístup státu k uspokojení restitučního nároku a na oprávněné osoby nelze přesunout nesnáze při vyřizování restitučních nároků. Zde lze zmínit například rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2015 sp. zn. 28 Cdo 3389/2014. Žalovaná nesprávně ocenila nevydaný majetek a na tomto stanovisku setrvala i v rámci tohoto nalézacího řízení. Nesprávným oceněním restitučního nároku žalovaná bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení restitučního nároku žalobců zákonem předpokládaným způsobem. V důsledku toho se ocitla v mnoholetém prodlení. Soud proto v souladu s ustálenou judikaturou dovolacího soudu dovodil, že v důsledku liknavého a diskriminačního postupu žalované nebylo možné po žalobcích spravedlivě požadovat účast ve veřejných nabídkách, protože ta nemohla zjevně vést (vzhledem k podstatné disproporci mezi oceněním provedeným žalovanou a skutečnou výší restitučního nároku žalobců) k uspokojení jejich restitučního nároku a bylo proto na místě vyhovět žalobě o vydání konkrétních vhodných náhradních pozemků. Zde lze opět zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu například ze dne 6. 10. 2015 sp. zn. 28 Cdo 1540/2015.
18. K možnosti vydání jednotlivých pozemků se soud vyjadřuje níže.
19. K pozemku parc. č. 966/1 v k. ú. Bolešiny žalovaná uvedla, že pozemek není vhodný k převodu, jelikož dle katastru nemovitostí je zařazen mezi ostatní plochy – manipulační plochy a tedy je vyloučeno jeho zemědělské obhospodařování.
20. Ohledně pozemku p. č. 966/1 v k. ú. Bolešiny vzal soud za prokázané a to z výpisu z katastru nemovitostí, že tento je ve vlastnictví České republiky, Státnímu pozemkovému úřadu přísluší hospodařit s tímto majetkem státu. Pozemek má výměru 649 m², je veden jako ostatní plocha, způsob využití – manipulační plocha, v katastru nemovitostí nejsou zapsány žádné poznámky, plomby. Ze znaleckého posudku číslo 256/13/2021 SPU znalce Ing. Kamila Štrobla, Ph.D. (č. l. 571 spisu), jakož i příloh tohoto znaleckého posudku, a to sdělení obce Bolešiny ze dne 21. 1. 2021 bylo prokázano, že pozemek se nachází v rámci vjezdu do „zemědělského areálu“, slouží ke vjezdu a jako manipulační plocha, nachází se v zastavěném území obce a není určen k zastavění, v územním plánu je veden v ploše zemědělské výroby. Znalec ocenil pozemek podle zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů v cenách podle vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění

vyhlášky číslo 316/1990 Sb. na 1 950 Kčs. Žalobci s oceněním pozemku souhlasili, námitky nevznegli.

21. Soud neshledal u pozemku p. č. 966/1 v k. ú. Bolešiny překážku, jež by bránila vydání tohoto pozemku oprávněným osobám. Pozemek je v katastru nemovitostí evidován jako „ostatní plocha“, způsob využití manipulační plocha, což samo o sobě neznamená, že se nejedná o zemědělský půdní fond, ten totiž podle § 1 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb. o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, tvoří nejen pozemky zemědělsky obhospodařované, to je orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé travní porosty, ale i půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není. Nelze proto dovodit, že by nějaká konkrétní překážka bránila jeho zemědělskému využití. Soud proto neshledal překážku bránící vydání pozemku oprávněným osobám. V této souvislosti lze odkázat například na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1275/2019 či 28 Cdo 2031/2019.
22. Jde-li o pozemky parc. č. 1364, 1003 a 1391 v k. ú. Budětice, žalovaná vůči jejich vydání oprávněným osobám nebrojila. Z výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 481 spisu), bylo zjištěno, že všechny tři uvedené pozemky jsou ve vlastnictví České republiky, Státnímu pozemkovému úřadu přísluší hospodařit s tímto majetkem státu. Pozemek p. č. 1003 má výměru 32 144 m², pozemek p. č. 1364 výměru 4 593 m² a pozemek p. č. 1391 výměru 16 706 m². Všechny tři pozemky jsou v katastru nemovitostí vedeny jako orná půda, způsob ochrany zemědělský půdní fond, pozemky jinak jsou bez zápisu poznámky, a bez zápisu plomby. Ze znaleckého posudku číslo 22392/2021 vypracovaného znalcem Ing. Tomášem Vingrálkem (č. l. 581 spisu), vzal soud za prokázanou cenu pozemku p. č. 1364 - 9 036 Kč, p. č. 1003 - 95 789 Kč a p. č. 1391 - 67 203 Kč, jež byla stanovena v souladu se zákonem č. 229/1991 Sb. ve stavu ke dni 8. 3. 2021. Žalobci souhlasili s oceněním pozemků. Soud uzavřel, že u těchto třech pozemků v k. ú. Budětice neshledal žádnou zákonnou překážku, jež by bránila jejich vydání oprávněným osobám.
23. U pozemku parc. č. 80/6 v k. ú. Bukovník soud vzal za prokázané z výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 482 spisu), že pozemek je ve vlastnictví České republiky, Státnímu pozemkovému úřadu přísluší hospodařit s tímto majetkem státu. Rozloha pozemku je 868 m² jedná se o ornou půdu, způsob ochrany - zemědělský půdní fond. V katastru nevážnou žádné poznámky, plomby. Žalovaná nebrojila vůči tomu, aby tento pozemek byl vydán žalobcům. Ze znaleckého posudku číslo 253-10/2021 vypracovaného soudním znalcem Ing. Kamilem Štroblem, Ph.D. (č. l. 593 spisu) byla prokázána cena nemovitosti stanovená podle zákona č. 229/1991 Sb. za užití vyhlášky číslo 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky číslo 316/1990 Sb. a to 3 390 Kčs. Soud u tohoto pozemku neshledal žádné zákonné překážky, jež by bránily vydání pozemku oprávněným osobám.
24. Žalobci se domáhali převodu pozemku parc. č. 33/1 v k. ú. Bukovník. Žalovaná brojila tím, že tento pozemek nelze převést, neboť na něj bylo uplatněno právo podle zvláštního předpisu, navrhla, aby obec Bukovník vstoupila do řízení jako vedlejší účastník na straně žalované.
25. Z výpisu z katastru nemovitostí bylo prokázáno, že pozemek parc. č. 33/1 v k.ú. Bukovník je ve vlastnictví České republiky, Státnímu pozemkovému úřadu (dále jen SPÚ) přísluší s ním hospodařit. Pozemek má rozlohu 672 m², jde o trvalý travní porost, způsob ochrany - zemědělský půdní fond, na pozemku nejsou zapsány poznámky, plomby. Obec Bukovník dopisem ze dne 3. 2. 2021 požádala SPÚ o bezúplatný převod tohoto pozemku, neboť pozemek je v zastavěném území, určen územním plánem nebo regulačním plánem k realizaci veřejně prospěšných opatření, když zároveň pozemek svou plochou přísluší k ploše obce p. č. st. 78/2 a p. č. st. 78/1 - technická vybavenost obce (náhradní zdroj pitné vody pro obec Bukovník), jak bylo prokázáno žádostí obce na č. l. 551 spisu. Na své žádosti obec setrvala, jak vyjádřila v dopise

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

ze dne 25. 6. 2021 (viz č. l. 742 spisu), nesouhlasila s tím, aby v řízení vystupovala jako vedlejší účastník na straně žalované. S ohledem na výslovné odmítnutí obce Bukovník vystupovat jako vedlejší účastník na straně žalované, nebylo možné ji považovat za vedlejšího účastníka.

26. Soud u pozemku p. č. 33/1 v k. ú. Bukovník dospěl k závěru, že obec podala písemnou žádost o převod pozemku v intencích § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb. ve znění pozdějších předpisů u SPÚ dne 3. 2. 2021, na žádosti setrvala i k 25. 6. 2021. V žádosti popsala důvody, pro které žádost podala. Soud neshledal důvody, které by bránily státu vyhovění této žádosti. Pozemek je zemědělský, přísluší s ním hospodařit SPÚ, převodu nebrání práva třetích osob, jedná se o pozemek v zastavěném území určeném územním plánem nebo regulačním plánem k realizaci veřejně prospěšných opatření. Zde soud vycházel z pravdivosti údajů stvrzených a uvedených obcí Bukovník v žádosti, když nebyl předložen jediný důkaz, který by pravdivost údajů v žádosti obce zpochybnil. Obec i nadále na své písemné žádosti setrvala. Na uvedeném závěru nic nezměnila ani ta skutečnost, že pozemek je sečenou plochou a z jedné strany navazuje na pole (jak tvrdila žalovaná a podložila leteckým snímkem – č. l. 695 spisu). Danou nemovitou věc nelze zahrnout do veřejné nabídky a žalobci tudíž si nemohou nárokovat její vydání. Podle § 11a odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku totiž platí, že Pozemkový úřad nezahrnuje do veřejné nabídky pozemek, jehož převodu brání zákonná překážka, nebo pozemek, ke kterému uplatnila třetí osoba (tedy i obec) právo na převod podle zvláštního právního předpisu, a to například dle § 7 zákona č. 503/2012 Sb. ve znění pozdějších předpisů. V daném případě došlo k naplnění veškerých podmínek (ve vztahu k žalobcům v negativním slova smyslu) předpokládaných §11a odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů a § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 503/2012 Sb. ve znění pozdějších předpisů, neboť se jednalo o pozemek v zastavěném území obce, která písemně požádala o jeho vydání. Zde lze zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 99/2010, či 28 Cdo 393/2019.
27. U pozemku parc. č. 201/2 v k. ú. Čachrov žalovaná tvrdila, že jej nelze vydat, neboť dle platného územního plánu je pozemek zařazen mezi plochy veřejného prostranství, jehož hlavním využitím jsou prostory přístupné každému bez omezení, sloužící obecnému užívání a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Pozemek pak nebude zemědělsky obhospodařovatelný, v případě převodu vznikne žalobcům jen holé vlastnictví.
28. Z výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 484 spisu) soud vzal za prokázané, že pozemek p. č. 201/2 v k. ú. Čachrov je ve vlastnictví České republiky, SPÚ přísluší s ním hospodařit. Pozemek má rozlohu 828 m², jde o zahradu v rozsáhlém chráněném území, způsob ochrany – zemědělský půdní fond. Ze zprávy Městského úřadu Klatovy ze dne 25. 1. 2021 bylo zjištěno, že pozemek se nachází v zastavěném území obce, část pozemku je určena pro zemědělskou výrobu a skladování, část jako plocha veřejného prostranství. Soud však tento závěr neakceptoval, vycházel z přesvědčivého sdělení Městyse Čachrov ze dne 21. 1. 2021 a ze závěrů znaleckého posudku číslo 255-12/2021 SPÚ vypracovaného soudním znalcem Ing. Kamilem Štroblem, Ph.D., kdy dle schváleného územního plánu se pozemek nachází v zastavitelném území obce, je určen k zastavění, není určen k realizaci zeleně, veřejně prospěšných opatření ani k těmto účelům není již využíván. Tento závěr koresponduje i se samotným zhlédnutím pozemku znalcem dne 27. 3. 2021, který zjistil, že pozemek aktuálně slouží k chovu ovcí, je oplocen provizorním plotem, který svým technickým stavem je za svou živostností, pozemek se nachází v rámci zemědělského areálu, je možné ho napojit na elektrickou síť a veřejný vodovod, když v obci není kanalizace. Proto také soudní znalec pozemek ocenil jako stavební částkou 14 900 Kč, ocenění nebylo účastníky sporováno. V této souvislosti je nutné uvést, že pozemky určené schválenou územně plánovací dokumentací k zastavění, což byl daný případ, budou oceněny jako stavební v souladu s vyhláškou číslo 182/1988 Sb. a vyhláškou číslo 316/1990 Sb., což znalec učinil, jak patrně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

z obsahu znaleckého posudku. Soud proto uzavřel, že vydání pozemku p. č. 201/2 v k.ú. Čachrov žalobcům nebrání žádná zákonná překážka. Judikatura Nejvyššího soudu dovodila, že cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku, který byl oprávněné osobě odebrán; pokud byl odebrán zemědělský pozemek, náleží náhrada odpovídající charakteru, který měl v době přechodu na stát, i když se cena vypočítává podle cenového předpisu platného ke dni účinnosti zákona o půdě, přičemž ve prospěch oprávněné osoby nelze počítat s navýšením ceny pozemku, k němuž došlo po změně jeho charakteru v důsledku jeho zastavění po přechodu na stát nebo právníkou osobu bez přičinění původního vlastníka. Jinými slovy pokud byl oprávněné osobě odňat zemědělský pozemek, má nárok na náhradu za zemědělský pozemek, tedy má být zachována identita v charakteru pozemků tak, že rozhodný je jejich charakter a tedy i hodnota ke dni odnětí státem. Jak bylo již shora uvedeno, pozemky byly v době přechodu na stát sice vedeny v evidenci jako pozemky zemědělské, nicméně byly určeny k výstavbě, je proto třeba je ocenit jako pozemky určené pro stavbu ve smyslu § 14 odst. 1 vyhlášky č. 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky číslo 316/1990 Sb.. S ohledem na shora uvedené je možné tento náhradní pozemek žalobcům vydat, když jde o pozemek určený schváleným územním plánem k zastavění. Soud neshledal žádné zákonné překážky, které by bránily vydání předmětného pozemku jako náhradního žalobcům. V této souvislosti lze zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1013/2016 či sp. zn. 28 Cdo 2040/2017.

29. Žalobci se rovněž domáhali vydání jako náhradního pozemku parc. č. 145/32 v k. ú. a obci Červené Poříčí. Žalovaná se k tomuto pozemku nevyjádřila. Z výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 483 spisu), vzal soud za prokázané, že pozemek p. č. 145/32 v k. ú., a obci Červené Poříčí je ve vlastnictví České republiky, SPÚ přísluší právo s ním hospodařit. Pozemek je svým druhem ornou půdou o rozloze 2 312 m², způsob ochrany – zemědělský půdní fond. Na pozemku nejsou zapsány poznámky ani plomby. Ze znaleckého posudku číslo 254-11/2021 SPÚ vypracovaného Ing. Kamilem Štroblem, Ph.D., vzal soud za prokázanou cenu tohoto pozemku ve výši 1 890 Kčs, která nebyla účastníky řízení sporována. Soudní znalec při zjištění ceny uvedeného pozemku vycházel z jeho ocenění v souladu s vyhláškou Ministerstva financí číslo 316/1990 Sb.. Soud u tohoto pozemku neshledal okolnosti bránící jeho vydání.
30. K pozemku parc. č. 793/7 v k. ú. a obci Chlistov soud zjistil z výpisu z katastru nemovitostí, že tento je ve vlastnictví České republiky, SPÚ přísluší hospodařit s tímto pozemkem. Jedná se o pozemek o výměře 1 774 m² druh pozemku – trvalý travní porost, způsob ochrany – zemědělský půdní fond. Pozemek je v katastru nemovitostí zapsán bez poznámky a bez plomby. Žalovaná tvrdila, že na pozemku se nachází vodní zdroj, vzniklo by proto žalobci holé vlastnictví. Odkázala v této souvislosti na nález Ústavního soudu III ÚS 1961/15. Ze zprávy Městského úřadu Klatovy ze dne 25. 1. 2021 (č. l. 555 spisu) bylo zjištěno, že pozemek se nachází mimo zastavěné území obce, dle koordinačního výkresu územního plánu Chlistov je na něm vodní zdroj, včetně ochranných pásem, Městský úřad doporučil převod do vlastnictví obce. Obec Chlistov má schválený územní plán, jak soud zjistil ze sdělení Obecního úřadu Chlistov ze dne 26. 2. 2021, jež byl součástí znaleckého posudku (o něm níže). Ze znaleckého posudku číslo 250-15/2021 SPÚ Ing. Štrobla (č. l. 626 spisu) bylo zjištěno, že pozemek je mírně zmáčen, neboť na samé jeho západní hranici teče stružka, nachází se v zastavitelném území obce a není určen k zastavění. Znalec jeho hodnotu určil v souladu s vyhláškou číslo 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky číslo 316/1990 Sb. na 7 450 Kčs, kterou účastníci nerozpороvali. Soud rovněž zohlednil stav pozemku zachycený ve fotodokumentaci, jež byla součástí znaleckého posudku. Z ní je zřejmé, že pozemek nebyl udržován. Zhodnocením shora uvedeného dospěl soud k závěru, že pozemek je pozemkem zemědělským, to, že na jeho západní straně teče stružka a proto je mírně zmáčen neznamená, že jej nelze zemědělsky obhospodařovat. Ani samotná skutečnost, že dle koordinačního výkresu schváleného územního plánu obce je na něm vodní zdroj (to je zmíněná stružka) včetně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

ochranných pásem, neznamená, že restituce pozemku by kolidovala s veřejným zájmem, jenž je představován možností permanentního využití pozemku jako součásti veřejného statku, a že jej nelze zemědělsky obhospodařovat. Ani vydáním tohoto pozemku by nevzniklo holé vlastnictví (nuda proprietas), jež by tvořilo překážku vydání pozemku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě. Soud uzavřel, že je na místě pozemek vydat.

31. K pozemkům parc. č. 147/24, p. č. 1420/1, p. č. 1722 v k. ú. a obci Chudenice bylo prokázáno z výpisu z katastru nemovitostí, že pozemek p. č. 147/24 (viz č. l. 485 spisu) je pozemkem o rozloze 2 919 m², jedná se o ornou půdu, způsob ochrany – zemědělský půdní fond, pozemek p. č. 1420/1 má výměru 2 112 m², jedná se o trvalý travní porost, způsob ochrany – zemědělský půdní fond a pozemek p. č. 1722 má rozlohu 1 597 m², jedná se o ornou půdu, způsob ochrany – zemědělský půdní fond, když dle výpisu je zřejmé, že na těchto pozemcích nejsou zapsány žádné poznámky či plomby, pozemky jsou ve vlastnictví České republiky, SPÚ přísluší hospodařit s nimi. Žalovaná se blíže k těmto třem pozemkům nevyjádřila. Dle sdělení Městského úřadu Klatovy ze dne 25. 1. 2021 (č. l. 556 spisu) se pozemky nachází mimo zastavěné i zastavitelné území obce, územním plánem jsou určeny jako plochy nezastavěného zemědělského území, nejsou určeny k zastavění veřejně prospěšnou ani jinou stavbou. Ze znaleckého posudku číslo 257-14/2021 SPÚ Ing. Kamila Štrobla (č. l. 637 spisu), bylo dále zjištěno, že pozemek p. č. 147/24 je využíván pro své účely, v době místního šetření to je 27. 3. 2021, byl zorán, znalec jej ocenil na 14 653 Kčs. U pozemku p. č. 1420/1 znalec ve svém posudku uvedl, že tento je využíván pro své účely pro růst trávy a následné sečení a tvorbu sena, není určen k zastavění, jeho cenu určil částkou 1 190 Kčs. U pozemku p. č. 1722 znalec uvedl, že jde o pozemek využívaný pro své účely a v době místního šetření byl zorán a oset, jeho cenu určil částkou 5 707 Kčs. Při určení jednotlivých cen vycházel vždy z vyhlášky číslo 316/1990 Sb. Strany sporu ocenění znalce těchto třech pozemků nerozporovaly. Soud proto uzavřel, že tyto tři pozemky lze žalobcům vydat, neboť soud neshledal žádnou ze zákonných překážek, která by vydání pozemků bránila, má za to, že pozemky jsou vhodné k vydání.
32. Z výpisu z katastru nemovitostí soud zjistil k pozemku parc. č. 61/1 a č. 80/52 oba v k. ú. a obci Chudenice, že jde o trvalé travní porosty, způsob ochrany – zemědělský půdní fond, první z uvedených pozemků má rozlohu 365 m², druhý 378 m², oba jsou ve vlastnictví České republiky, SPÚ přísluší s nimi hospodařit, v katastru nemovitostí nejsou zapsány žádné poznámky ani plomby. Žalovaná brojila tím, že pozemky nelze převést na žalobce, jelikož dle platného územního plánu jsou zařazeny mezi plochy zeleně parků a lesoparků výroby. Pozemky tak nebudou zemědělsky obhospodařovatelné, a v případě převodu na žalobce by jim vzniklo pouze holé vlastnictví, jež není a nikdy nebylo účelem restitučního procesu. Ze sdělení Městského úřadu Klatovy ze dne 25. 1. 2021 (č. l. 556 spisu) bylo prokázáno, že obec Chudenice má zpracovaný územní plán z roku 2012 pro celé správní území obce. Dle něj oba uvedené pozemky jsou určeny jako plocha zeleně parků a lesoparků, nejsou určeny k zastavění veřejně prospěšnou ani jinou stavbou. Jejich poloha pak byla zachycena na snímku ortofotomapy (č. l. 557 spisu). Z přílohy ke znaleckému posudku, zprávy Městyse Chudenice ze dne 1. 2. 2021, bylo prokázáno, že obec nemá schválený územní plán. Soudní znalec Ing. Kamil Štrobl znaleckým posudkem číslo 257-14/2021 SPÚ k pozemku p. č. 61/1 uvedl, že slouží jako skladovací prostor k uskladnění dřeva, řeziva, v době šetření, to je 27. 3. 2021, byl pozemek oplocen drátěným pletivem na ocelové sloupky bez podezdívky, uzamčen dvoukřídlovými ocelovými rámovými vraty s výplní z drátěného pletiva, stáří oplocení cca 10 let, na pozemku se nevyskytovaly žádné trvalé porosty. Jeho cenu zjistil podle vyhlášky číslo 316/1990 Sb. částkou 205 Kčs, když plotová vrata ocenil na 1 609,76 Kč a plot na 1 639,02 Kčs. Žalobci k ocenění pozemku jako takového neměli námitek, nesouhlasili s oceněním plotu a dalších venkovních úprav (zřejmě měli na mysli vrata), jež asi byly provedeny načerno. V tomto ohledu soud má za to, že plot i plotová vrata mají dle znaleckého

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

posudku stáří cca 10 let, tedy byly vybodovány za platnosti a účinnosti zákona č. 40/1964 Sb. ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013 (dále jen o. z.). Stavební předpisy neupravovaly, co je a co není příslušenstvím podle § 120 o. z., proto pro klasifikaci věci jako příslušenství záleželo vždy na konkrétních okolnostech věci. Vzhledem k tomu, že základní funkcí oplocení, jakož i plotových vrat, je ochrana pozemku, zde pozemku p. č. 61/1, tvoří oplocení včetně vrat příslušenství pozemku, na kterém stojí, to je pozemku p. č. 61/1 a příslušenství pak stíhá osud pozemku. Je proto třeba, aby i cena příslušenství byla zahrnuta do ceny pozemku, proto soud při určení výše ceny pozemku p. č. 61/1 vycházel z částky 3 453,70 Kč jako součtu částek 205 Kčs, 1 639,02 Kč a 1609,76 Kč. S ohledem na uvedený závěr bylo bezpředmětné zabývat se tím, zda k vybudování plotu i vrat bylo vydáno stavební povolení či nikoli, případně, zda před zbudováním bylo třeba stavební úpravy ohlásit či nikoli. V této souvislosti lze zmínit například rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 370/2010. Ze znaleckého posudku bylo dále prokázáno, že pozemek p. č. 80/52 se nenachází v zastavitelném území obce, není určen k zastavění, v době místního šetření byl sekán, nevyskytují se něm žádné trvalé porosty, znalec jej ocenil v souladu s vyhláškou číslo 316/1990 Sb. na 213 Kčs. Účastníci řízení ocenění v tomto směru nerozporovali. Soud má za to, že není zákonné překážky bránící vydání pozemků p. č. 61/1 a p. č. 80/52 v k. ú., a obci Chudenice žalobcům jde o pozemky vhodné. Sice jsou územním plánem určeny jako plocha zeleně parků a lesoparků, územní plán však není schválen, tedy nelze hovořit o nevratné změně účelu užívání pozemků kategorie „veřejná zelen““. Nelze proto spolehlivě uzavřít, že vydáním těchto pozemků žalobcům by došlo ke vzniku tzv. holého vlastnictví, jež by bylo v kontradikci s účelem pozemkové restituce. Soud proto uzavřel, že i uvedené dva pozemky v k. ú. Chudenice lze žalobcům vydat.

33. K pozemku parc. č. 2085 v k. ú. a obci Chudenice žalovaná uvedla, že jej nelze převést na žalobce, jelikož o převod pozemku požádal pan a paní Kubecovi dne 29. 8. 2018, kteří jsou vlastníky pozemku p. č. st. 1/15 v k. ú. Chudenice, jež sousedí s předmětným pozemkem. Kubecovi mají pozemek p. č. 2085 v k. ú. Chudenice pronajatý. V této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3546/2017. Rovněž daný pozemek nelze převést na žalobce z toho důvodu, že dle platného územního plánu je zařazen mezi plochy veřejná prostranství – hlavním využitím je reprezentační společenský veřejný prostor k setkávání včetně veřejné, často reprezentativní zeleně a parky a drobné architektury. Tento pozemek tak nebude zemědělsky obhospodařovatelný, žalobcům by vzniklo pouze holé vlastnictví, jež není a nikdy nebylo účelem restitučního procesu.
34. Z výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 485 spisu) bylo prokázáno, že pozemek p. č. 2085 v k. ú., a obci Chudenice je ve vlastnictví žalované, SPÚ přísluší s ním hospodařit. Pozemek má výměru 843 m², jedná se o zahradu, způsob ochrany – zemědělský půdní fond. V katastru nejsou zapsány poznámky ani plomby. Z předložené nájemní smlouvy (č. l. 675 spisu) bylo prokázáno, že byla uzavřena dne 30. 11. 2005 mezi Pozemkovým fondem ČR jako pronajímatelem a Václavem Kubecem a Ilonou Kubecovou jako nájemci. Touto smlouvou dal Pozemkový fond ČR od 1. 12. 2005 na dobu neurčitou do nájmu Kubecovým část pozemku p. č. 2085 v k. ú. Chudenice o výměře 420 m², když při místním šetření pracovnice žalované v terénu tuto pronajatou část pozemku vymezila a předložila i přehledný náčrt (č. l. 780 spisu). V terénu byla část vymezena vzrostlými stromy, jak bylo zřejmé na místním šetření (viz též pořízená fotodokumentace – č. l. 787 spisu). Kubecovi dne 30. 8. 2018 požádali SPÚ o úplatný převod části pozemku p. č. 2085, tedy té části, kterou mají dlouhodobě v nájmu, jak prokázáno žádostí ze dne 29. 8. 2018 (č. l. 559 spisu). Ze sdělení Městského úřadu Klatovy, odbor výstavby a územního plánování ze dne 25. 1. 2021 (č. l. 556 spisu) bylo zjištěno, že pozemek se nachází v zastavěném území obce, dle územního plánu je veden jako veřejné prostranství. Soud po zjištění shora popsaného skutkového stavu věci uzavřel, že parcela p. č. 2085 v k. ú. a obci Chudenice není vhodná k vydání jako

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

pozemek náhradní žalobcům. Kubecovi podali žádost o úplatný převod části pozemku, který mají pronajatý nájemní smlouvou ze dne 30. 11. 2005 uzavřenou na dobu neurčitou. Tato část, případně nově geometrickým plánem vytyčený pozemek, by nemohla být zařazena do veřejné nabídky žalované (§ 11a zákona o půdě), proto lze uzavřít, že tento pozemek (respektive jeho část o výměře 420 m²) není vhodná k uspokojení restitučního nároku žalobců. K této části uplatnily právo třetí osoby. Jde-li o zbývající část pozemku p. č. 2085 v k. ú. Chudenice o rozloze 423 m² (843 – 420), tak tato je dle územního plánu vedena jako veřejné prostranství, tedy ze zemědělského obhospodařování je vyloučena, opět by nebyla zahrnuta do veřejné nabídky žalované, proto i tato není vhodná k vydání žalobcům. V této souvislosti lze zmínit například rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3546/2017.

35. Jde-li o pozemek p. č. 73/1, p. č. 798/7 oba v k. ú., a obci Janovice nad Úhlavou, pak z výpisu z katastru nemovitostí bylo prokázáno (viz č. l. 487 spisu), že jsou ve vlastnictví České republiky, SPÚ přísluší s nimi hospodařit, nejsou na nich v katastru zapsány poznámky, ani plomby. Pozemek p.č. 73/1 má rozlohu 3 306 m², druh pozemku – ostatní plocha, způsob ochrany – nemovitá kulturní památka, pozemek p.č. 798/7 má rozlohu 477 m², jde o trvalý travní porost, způsob ochrany – zemědělský půdní fond. Žalovaná vůči vydání těchto pozemků žalobcům nebrojila. Znaleckým posudkem číslo 252-09/2021 SPÚ Ing. Štrobla bylo prokázáno, že pozemek p. č. 73/1 se nachází v zastavěném území obce, ale nejedná se o pozemek určený k zastavění, ale k realizaci zeleně, veřejně prospěšných opatření, v době místního šetření na pozemku se nacházely dva buky stáří cca 100 let, jeden buk stáří cca 40 let. Znalec určil cenu pozemku částkou 9 918 Kčs, a cenu trvalých travních porostů na tomto pozemku částkou 530 Kčs v souladu s vyhláškou číslo 316/1990 Sb.. Účastníci cenu takto určenou nerozporovali. Ze znaleckého posudku bylo dále k pozemku p. č. 798/7 zjištěno, že se nejedná o pozemek určený k zastavění, nenachází se v zastavěném území obce, a v době místního šetření, to je 27. 3. 2021 byl zjevného využití. Znalec určil jeho cenu částkou 268 Kčs v souladu s vyhláškou 316/1990 Sb., tuto cenu účastníci řízení nerozporovali. Soud v daném případě nezjistil žádné zákonné překážky, jež by bránily vydání těchto dvou pozemků žalobcům, stejně tak má za to, že se jedná o pozemky vhodné k vydání.
36. Jde-li o pozemek p. č. 2609/1 v k. ú. Janovice nad Úhlavou soud z výpisu z katastru nemovitostí zjistil, že jeho rozloha je 4 144 m², jedná se o ornou půdu, způsob ochrany – zemědělský půdní fond, na pozemku nejsou zapsány žádné poznámky či plomby, je ve vlastnictví České republiky, SPÚ přísluší právo hospodařit s ním. Žalovaná nesouhlasila s vydáním pozemku žalobcům s tím, že na tomto pozemku vážně předběžné opatření vydané Okresním soudem v Domažlicích ve věci sp. zn. 6 C 237/2016. Z informace o pozemku (č. l. 561 spisu), toto tvrzení žalované bylo podpořeno, skutečně na pozemku vážlo předběžné opatření. Z aktuální informace o pozemku (č. l. 740 spisu), jakož i z informace o průběhu řízení (č. l. 706 spisu) bylo prokázáno, že již na uvedeném pozemku nejsou evidována žádná omezení, když řízení probíhající u Okresního soudu v Domažlicích pod sp. zn. 6 C 237/2016 bylo pravomocně ukončené ke dni 9. 12. 2016. Ke dni rozhodování soudu tak nebylo vlastnické právo k předmětnému pozemku p.č. 2609/1 v k. ú. Janovice nad Úhlavou omezeno (§ 154 odst. 1 o. s. ř.). Soud rovněž neshledal překážky, jež by bránily vydání tohoto pozemku žalobcům, má za to, že tento pozemek je vhodný k vydání. Znalecký posudek číslo 1668-142/2017 znalce Pavla Sýkory určil cenu pozemku částkou 19 891 Kčs v souladu s vyhláškou číslo 316/1990 Sb. ve znění vyhlášky číslo 182/1988 Sb.. Strany sporu cenu nerozporovaly.
37. Pozemek parc. č. 298/4, parc. č. 625, parc. č. 621 a parc. č. 882/1 v k. ú. a obci Velhartice jsou ve vlastnictví České republiky, SPÚ přísluší s nimi hospodařit, jak bylo prokázáno výpisem z katastru nemovitostí (č. l. 488 spisu). Uvedené pozemky jsou ornou půdou, v katastru nejsou zapsány žádné poznámky, plomby vážnoucí na nich. Žalovaná se blíže k těmto pozemkům nevyjádřila, Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

stejně tak i vedlejší účastník na straně žalované, obec Velhartice. Ze znaleckého posudku číslo 22406/2021 ze dne 19. 3. 2021 Ing. Tomáše Vingrála vzal soud za prokázanou cenu těchto pozemků dle vyhlášky číslo 182/1998 Sb. ve znění vyhlášky číslo 316/1990 Sb., a to pozemku p. č. 298/4 – 13 351 Kčs, p. č. 625 – 14 254 Kčs, p. č. 621 – 11 627 Kčs a pozemku p. č. 882/1 – 66 026 Kčs. Účastníci řízení cenu těchto pozemků nerozporovali. Rovněž vedlejší účastník se k těmto pozemkům nevyjádřil, vůči vydání těchto pozemků oprávněným osobám nebrojil. Soud uzavřel, že vydání těchto pozemků oprávněným osobám nebrání zákonné výluky uvedené v ustanovení § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., tyto pozemky jsou k vydání vhodné.

38. S vydáním pozemku parc. č. 845/84 v k. ú., a obci Velhartice jako náhradního oprávněným osobám žalovaná nesouhlasila. Uvedla, že tento pozemek je jedinou přístupovou cestou k pozemkům p. č. 845/85 (ve vlastnictví Marie Štěchové), p. č. 845/86 a 845/87 (ve vlastnictví obce Velhartice), a jejich vydáním by bylo zasaženo do práv třetích osob, jelikož by jim byl omezen nebo dokonce znemožněn přístup ke svým pozemkům a vznikla by jim újma. Navíc obec Velhartice má zájem o převod pozemku do svého vlastnictví. Vedlejší účastník na straně žalované – obec Velhartice vyjádřil stejný názor k pozemku p. č. 845/84 v k. ú. Velhartice jako žalovaná v podání ze dne 25. 11. 2021 (č. l. 795 spisu). Dále uvedl, že obec Velhartice má zájem o převod vlastnického práva k pozemku a pokud to nebude možné, považuje za nejvhodnější řešení, s ohledem na zachování budoucích dobrých vztahů, aby byl pozemek i nadále ve vlastnictví státu.
39. K pozemku parc. č. 845/84 v k. ú., a obci Velhartice bylo prokázáno výpisem z katastru nemovitostí, že jde o pozemek ve vlastnictví České republiky, SPÚ přísluší s ním hospodařit. Pozemek má rozlohu 1 339 m², jde o trvalý travní porost, v katastru není vyznačena žádná poznámka či plomba. Ze znaleckého posudku číslo 22406/2021 Ing. Tomáše Vingrála (č. l. 668 spisu) byla zjištěna jeho cena dle vyhlášky číslo 182/1988 Sb. ve znění vyhlášky číslo 316/1990 Sb. 3 917 Kčs, která nebyla účastníky řízení sporována. Rovněž ze znaleckého posudku bylo zjištěno, že dle platného územního plánu obce Velhartice je pozemek zahrnut v plochách jako „Z-T-louky a pastviny“.
40. Z ortofotomapy, informací o pozemcích, leteckého snímku, znaleckého posudku Ing. Vingrála, jakož i místním šetřením bylo prokázáno, že pozemek p. č. 845/84 v k. ú., a obci Velhartice je přístupný po veřejné, zpevněné komunikaci na pozemku p. č. 971/39 – ostatní plocha, ve vlastnictví žalované a dále přes pozemek p. č. 970 ve vlastnictví obce Velhartice. V době místního šetření byl pozemek posekán. Pozemek p. č. 845/84 je jedinou přístupovou cestou k pozemku p. č. 845/82 a p. č. 845/83 ve vlastnictví žalované, k pozemku p. č. 845/87 a p. č. 845/86 ve vlastnictví obce Velhartice i k pozemku p. č. 845/1 ve vlastnictví Viktora Kopačky. Není jedinou přístupovou cestou k pozemku p. č. 845/85 ve vlastnictví Marie Štěchové, neboť ta má přístup zajištěn na pozemek p. č. 845/85 z veřejné komunikace p. č. 845/27 ve vlastnictví obce Velhartice přes pozemek st. 201 a p. č. 845/29, oba ve vlastnictví jmenované. Je pravdou, že vydání pozemku p. č. 845/84 nebrání žádná výluka vymezená v § 11 zákona o půdě či § 6 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., avšak soud má za to, že tento pozemek není vhodný k vydání. Sám pozemek nemá přístupovou cestu z veřejné komunikace, je přístupný přes pozemek ve vlastnictví žalované a dále přes pozemek ve vlastnictví obce Velhartice. Již tyto skutečnosti svědčí proto, že při jeho obhospodařování by mohly vzniknout značné problémy. Navíc další pozemky, ať již ve vlastnictví žalované či vedlejšího účastníka, či třetí osoby mají přes pozemek p. č. 845/84 zajištěn přístup ke svým pozemkům, který je žalovanou akceptován. Navíc sama žalovaná tímto důvodem, to je, existencí přístupové cesty na uvedeném pozemku brojila vůči žalobě. Soud proto dospěl k závěru, že pozemek není vhodný, jakožto náhradní, k uspokojení restitučního nároku žalobců, neboť by jej nebylo možné zařadit do veřejných nabídek žalované (§ 11a zákona o půdě)

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

a mohly by vzniknout i problémy při jeho obhospodařování. V této souvislosti lze zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2019 sp. zn. 28 Cdo 3240/2018.

41. S ohledem na učiněné a shora prezentované závěry, s ohledem na finanční náhradu, kterou dosud žalobci obdrželi ve spojení s hodnotou pozemků uvedených ve výroku I. tohoto rozsudku, tj. 366 607 Kčs, nemůže být dosud nevyčerpaný restituční nárok přečerpán. Za daného stavu soud žalobě vyhověl v rozsahu stanoveném ve výroku I. tohoto rozsudku a nahradil projev vůle žalované, když byly splněny podmínky pro vydání těchto pozemků cestou soudního rozhodnutí nahrazujícího projev vůle žalované k uzavření smlouvy o jejich bezúplatném převodu žalobcům. Výrokem II. rozsudku zamítl žalobu u žalobci požadovaných pozemků, u nichž shledal výše uvedené překážky převoditelnosti.
42. Jestliže cena žalobci požadovaných a soudem vydaných náhradních pozemků v tomto nalézacím řízení (vis. výrok I. rozsudku) i v řízeních, jež probíhala u jiných soudů, v jejichž rámci byly vydány rozsudky vymezené v odstavci 14 tohoto rozsudku, je nižší než výše restitučního nároku žalobců vymezená ve znaleckém posudku ústavu-Grant Thornton Valuation, a.s., který určil cenu odňatých pozemků nižší částkou než posudek doc. Schneiderové Heralové (prokázáno obsahem obou znaleckých posudků a jednotlivých rozsudků), je ve vztahu k výsledku řízení o nahrazení projevu vůle žalované uzavřít s žalobci smlouvu o převodu předmětných pozemků irrelevantní řešit otázku přesné výše zbylého restitučního nároku. Zde lze odkázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020 č.j. 28 Cdo 3562/2020-831, kde účastníky řízení byl jak žalobce, tak žalovaná a obsah tohoto rozhodnutí je jim dobře znám.
43. Výrok o nákladech řízení mezi účastníky je odůvodněn § 142 odst. 3 o. s. ř., kdy soud právo na náhradu nákladů řízení přiznal žalobcům, byť nebyli zcela ve sporu úspěšní, soud zamítl žalobu ve vztahu k třem pozemkům z celkem 23 požadovaných. Žalobci však byli v základu se svou žalobou úspěšní. Jejich náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování advokátem ve výši 15 712 Kč za jeden úkon právní služby dle § 7 odst. 6 ve spojení s § 11 odst. 1 a § 12 odst. 4 vyhlášky číslo 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, když bylo vycházeno z tarifní hodnoty 370 524 Kč představující hodnotu požadovaných pozemků v souladu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2018 sp. zn. 28 Cdo 6064/2017. Odměna přísluší celkem za 9 úkonů právní služby – příprava převzetí zastoupení, podání žaloby, účast na třech soudních jednáních a jednom místním šetření, podání obsahující vyjádření k místní příslušnosti ze dne 10. 11. 2020, podání ze dne 17. 2. 2021 (nikoli 2020 jak uvedeno mylně ve specifikaci nákladů ze dne 22. 12. 2021) obsahující návrh na vyloučení pozemků v k.ú. Hojsova Stráž k samostatnému projednání, návrh na rozšíření žaloby ze dne 23. 12. 2021 (nikoli 2020). K výše uvedeným úkonům je třeba připočítat vždy jeden režijní paušál ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky (9 x 300 Kč). Žalobcům přísluší též náhrada cestovních výdajů vynaložených na cestách ke třem soudním jednáním a místnímu šetření a zpět, která činí celkem 6 558 Kč (součet 1 495Kč, 1495Kč, 2 147 Kč a 1421Kč) dle § 13 odst. 4 zmíněné vyhlášky za užití § 157, § 158 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve spojení s vyhláškou číslo 589/2020 Sb., při průměrné spotřebě pohonné hmoty dle předložených technických průkazů a základní sazbě 4,40Kč na ujetý kilometr. K výše uvedeným položkám je nutné připočítat 21% DPH ve výši 31 639,86 Kč dle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř., neboť právní zástupce žalobců osvědčil, že je plátcem této daně. Soud nepřiznal žalobcům odměnu, tomu odpovídající režijní paušál a 21% DPH za podání ze dne 10. 5. 2021 (nikoli 2020 jak uvedeno ve specifikaci nákladů) a ze dne 26. 8. 2021, neboť tato vyjádření k náhradním pozemkům soud po žalobcích nepožadoval a mohla být učiněna na jednáních, která již v době jejich podání byla nařízena. Soud má za to, že náklady za uvedené 2 úkony nejsou náklady účelně vynaloženými.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

44. Při úvaze o lhůtě splatnosti nákladů řízení soud vycházel z § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř. a určil lhůtu třech dnů od právní moci rozsudku.
45. V daném řízení na straně žalované vystupoval vedlejší účastník – obec Velhartice, který do řízení vstoupil na výzvu žalované. Účastnil se však již jen jediného jednání ve věci, brojil pouze vůči vydání pozemku p. č. 845/84 v k. ú. Velhartice, v tomto směru byl úspěšný. Vzhledem k tomu, že vedlejší účastník má stejná práva, ale i povinnosti jako účastník řízení, kterého ve sporu podporuje, to je žalovaná (§ 93 o. s. ř.), je povinen zaplatit společně a nerozdílně s žalovanou náklady řízení vítěznému účastníkovi tedy žalobcům za užití § 142 odst. 3 o. s. ř.. Soud však s ohledem na okolnosti dané věci, to je na okamžik, kdy vedlejší účastník vstoupil do řízení, že se zúčastnil jen jediného soudního jednání (vyjma vyhlášení rozsudku ve věci), a prakticky svojí obranou byl úspěšný, dospěl k závěru, že by bylo příliš tvrdé, aby mu byla uložena povinnost společně a nerozdílně s žalovanou nahradit náklady řízení žalobcům. Soud proto užil ustanovení § 150 o. s. ř. a žalobcům nepřiznal vůči vedlejšímu účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke zdejšímu soudu ve trojím vyhotovení, o odvolání by rozhodoval Krajský soud v Plzni.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložená tímto rozhodnutím, může oprávněná navrhnout soudní výkon rozhodnutí (exekuci).

Klatovy 15. prosince 2021

JUDr. Bohumíra Netrvalová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

USNESENÍ

Okresní soud v Klatovech rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohumírou Netrvalovou, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **Zlata Štréblová**, narozená 14. 5. 1954
bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobřichovice
b) **Ing. Martin Urban**, narozený 9. 12. 1972
bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram
oba zastoupení advokátem Mgr. Martinem Mládkem
sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL.M., Ph.D.
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha 2
za účasti vedlejšího účastníka na straně žalované
Obce Velhartice, IČO 00256242
sídlem Velhartice 134, 341 42 Kolinec
zastoupená advokátem JUDr. Miroslavem Mlčákem
sídlem Pod Hůrkou 758, 339 01 Klatovy III

o: nahrazení projevu vůle

takto:

V rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 15. 12. 2021 se opravuje číslo jednací tohoto rozsudku z č. j. 5 C 221/2020 – 405 na správně znějící č. j. 5 C 221/2020 – 905.

Odůvodnění:

Soud ve věci vedené pod sp. zn. 5 C 221/2020 rozhodl o nahrazení projevu vůle rozsudkem ze dne 15. 12. 2021. Při písemném vyhotovení daného rozsudku došlo k písařské chybě, kdy správně číslo jednací rozsudku mělo být označeno č. j. 5 C 221/2020 – 905, a toto bylo chybně označeno jako č. j. 5 C 221/2020 – 405. S ohledem na tuto chybu v psaní, administrativní pochybení a zároveň zjevnou nesprávnost (vyplývá z číslování listů v daném spise), soud postupoval podle § 164 o. s. ř. a opravil č. j. rozsudku, tak jak z výroku tohoto usnesení je patrné.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke zdejšímu soudu ve trojím vyhotovení, o odvolání by rozhodoval Krajský soud v Plzni.

Klatovy 7. února 2022

JUDr. Bohumíra Netrvalová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Malenková.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Pulkrábka, Ph.D., a soudkyň JUDr. Ivy Hejdukové a Mgr. Jany Boškové ve věci

žalobců:

- a) **Zlata Štréblová**, narozená dne 14. 5. 1954
bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobřichovice
- b) **Ing. Martin Urban**, narozený dne 9. 12. 1972
bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram
- oba zastoupení advokátem Mgr. Martinem Mládkem
sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1

proti

žalované:

Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL.M. Ph.D.,
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha 2

za účasti vedlejšího
účastníka:

obec Velhartice, IČO 00256242
sídlem Velhartice 134, 341 42 Kolinec
zastoupená advokátem JUDr. Miroslavem Mlčákem
sídlem Pod Hůrkou 758, 339 01 Klatovy III

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 15. 12. 2021, č. j. 5 C 221/2020-405

takto:**I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I potvrzuje v tomto rozsahu:**

Nahrazuje se projev vůle žalované uzavřít s žalobci tuto smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“):

1) Žalovaná, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČO 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 (dále jen „Státní pozemkový úřad“), spravuje pozemky ve vlastnictví státu, a to pozemky:

(i) parc. č. 1364, parc. č. 1003 a parc. č. 1391 v k. ú. Budětice, obec Budětice,

(ii) parc. č. 80/6 v k. ú. Bukovník, obec Bukovník,

(iii) parc. č. 145/32 v k. ú. Červené Poříčí, obec Červené Poříčí,

(iv) parc. č. 147/24, parc. č. 1420/1, parc. č. 1722, v k. ú. Chudenice, obec Chudenice,

(v) parc. č. 73/1, parc. č. 798/7 a parc. č. 2609/1 v k. ú. Janovice nad Úhlavou, obec Janovice nad Úhlavou,

(vi) parc. č. 298/4, parc. č. 625, parc. č. 621 a parc. č. 882/1 v k. ú. Velhartice, obec Velhartice.

2) Žalobce, Ing. Martin Urban, narozený dne 9. 12. 1972, bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram, je oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 4 zákona o půdě.

3) Žalobce má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č. j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998, č. j. PÚ 577/99 ze dne 12. 3. 1999, č. j. PÚ 891/99 ze dne 20. 4. 1999, č. j. PÚ 1011/98 ze dne 18. 1. 2000, č. j. PÚ 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000, č. j. PÚ 2319/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 996/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 2137/00 ze dne 14. 12. 2000, č. j. PÚ 1715/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 1864/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 220/02 ze dne 6. 3. 2002 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 674/11 ze dne 15. 11. 2011, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobci v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

4) Žalobkyně, Zlata Štréblová, narozená dne 14. 5. 1954, trvale bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobříchovice, je oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 4 zákona o půdě.

5) Žalobkyně má na základě rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Pozemkového úřadu č. j. PÚ 9573/93/1 ze dne 24. 11. 1998, č. j. PÚ 577/99 ze dne 12. 3. 1999, č. j. PÚ 891/99 ze dne 20. 4. 1999, č. j. PÚ 1011/98 ze dne 18. 1. 2000, č. j. PÚ 577/99/1 ze dne 7. 3. 2000, č. j. PÚ 2319/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 996/00 ze dne 19. 9. 2000, č. j. PÚ 2137/00 ze dne 14. 12. 2000, č. j. PÚ 1715/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 1864/01 ze dne 9. 7. 2001, č. j. PÚ 220/02 ze dne 6. 3. 2002, č. j. PÚ 996/00/1 ze dne 19. 3. 2001 a rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha, č. j. PÚ 674/11 ze dne 15. 11. 2011, nárok na nabytí vlastnického práva k tzv. náhradním pozemkům za pozemky žalobkyni v restituci, z důvodu existence překážek uvedených v § 11 odst. 1 zákona o půdě, nevydané.

6) Žalovaná k uspokojení nároku žalobců na náhradu za pozemky v restituci nevydané touto smlouvou bezúplatně převádí žalobcům tyto pozemky:

(i) parc. č. 1364, parc. č. 1003 a parc. č. 1391 v k. ú. Budětice, obec Budětice,

(ii) parc. č. 80/6 v k. ú. Bukovník, obec Bukovník,

(iii) parc. č. 145/32 v k. ú. Červené Poříčí, obec Červené Poříčí,

(iv) parc. č. 147/24, parc. č. 1420/1, parc. č. 1722, v k. ú. Chudenice, obec Chudenice,

(v) parc. č. 73/1, parc. č. 798/7 a parc. č. 2609/1 v k. ú. Janovice nad Úhlavou, obec Janovice nad Úhlavou,

(vi) parc. č. 298/4, parc. č. 625, parc. č. 621 a parc. č. 882/1 v k. ú. Velhartice, obec Velhartice,

a žalobci tyto pozemky přijímají do svého spoluvlastnictví, každý ve výši spoluvlastnického podílu 1/2.

- II. V rozsahu parc. č. 966/1 v k. ú. Bolešiny, obec Bolešiny, parc. č. 201/2 v k. ú. Čachrov, obec Čachrov, parc. č. 793/7 v k. ú. Chlistov, obec Chlistov, parc. č. 61/1, parc. č. 80/52 v k. ú. Chudenice, obec Chudenice, se výrok I napadeného rozsudku zrušuje a věc se soudou prvního stupně vrací k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud nahradil projev vůle žalované uzavřít s žalobci smlouvu o bezúplatném převodu pozemků ve vlastnictví státu podle zákona o půdě ohledně pozemků specifikovaných ve výroku I 1). Výrokem II byla žaloba v části, týkající se povinnosti žalované uzavřít smlouvu k pozemkům zde specifikovaným, zamítnuta, žalované uložena povinnost zaplatit žalobcům náklady řízení ve výši 182 305,86 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta žalobců a dále bylo rozhodnuto, že žalobci nemají vůči vedlejšímu účastníkovi na straně žalované právo na náhradu nákladů řízení. Své rozhodnutí soud odůvodnil tím, že žalobci jsou oprávněnými osobami a náleží jim restituční nároky, o kterých bylo rozhodnuto rozhodnutími Pozemkového úřadu specifikovanými ve výroku I 3), 5), a které dosud nebyly zcela vypořádány. Mezi účastníky řízení byla sporná výše nároku obou žalobců. Znaleckým posudkem předloženým žalobci bylo prokázáno, že výše restitučního nároku žalobkyně činí 3 404 416 Kč a žalobce 3 110 528 Kč, jelikož v době přechodu na stát byly pozemky odňaté právním předchůdcům žalobců určeny k zastavění dle stavebních plánů z 30. let minulého století, byť nadále byly evidovány jako pozemky zemědělské. I podle znaleckého posudku předloženého žalovanou činila celková výše restitučních nároků žalobců téměř 5 500 000 Kč, žalobci však nemohli být uspokojeni v nabídkových řízeních, jelikož žalovaná nadále eviduje nárok žalobkyně ve výši 3 000 Kč a žalobce ve výši 15 642,60 Kč. Již samotná tato skutečnost představuje liknavost a svévoli na straně žalované, která má povinnost evidovat restituční nároky oprávněných osob ve správné výši, a nelze tedy spravedlivě požadovat po žalobcích, aby se účastnili veřejných nabídek za situace, kdy si nebyli vědomi správné výše restitučního nároku. Dle rozsudků předložených žalobci soud dospěl k závěru, v jakém rozsahu dosud nebyli uspokojeni, a proto mohl vyhovět žalobě ohledně požadovaných pozemků, jejichž hodnota činí v souhrnu 366 607 Kč. Dále soud zdůvodnil vydatelnost jednotlivých žalobci požadovaných pozemků, a rovněž zdůvodnil, proč některé z nich nebylo možno vydat.
2. Proti výrokům I a III rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, v němž uvedla, že žalobci nabyli dojmu, že ocenění nevydaných odňatých pozemků je nesprávné až poté, co byly jejich restituční nároky z větší části vyčerpány. V minulosti však žádali žalovanou o finanční náhrady za nevydané odňaté pozemky nebo se účastnili veřejných nabídek. Není možné požadovat nekonečné přeceňování výše restitučního nároku bez ohledu na to, v jakém rozsahu již byli žalobci uspokojeni. Zde žalovaná odkazuje na rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Co 150/2020-267, vydané v řízení, ve kterém vystupují rodinní příslušníci žalobců a ve kterém byla žaloba zamítnuta právě se shora uvedeným odůvodněním. Tento soud rovněž dospěl k závěru o promlčení nároku žalobců. Žalovaná namítala, že znalkyně, která vypracovala znalecký posudek, neaplikovala žádné srážky dle Přílohy č. 7 vyhlášky č. 182/1988 Sb. Proto si nechala zpracovat oponentní znalecký posudek, který z konkrétně vyjmenovaných důvodů zpochybňoval správnost znaleckého posudku předloženého žalobci. Soud se však rozdíl mezi oběma znaleckými posudky nezabýval, byť určení přesné výše restitučního nároku je zcela zásadní pro určení rozsahu, v jakém je zbývající restituční nárok jednotlivých žalobců stále ještě možné uspokojit. Soud nepřistoupil k výsledkům znalců, přestože nebyly splněny podmínky, kdy se může spokojit toliko s písemným znaleckým posudkem. Dále žalovaná nesouhlasí s právním hodnocením posouzení aktivního jednání na straně žalobců. Žalobkyně č. 1, respektive její

právní předchůdce, se od roku 2012 (kdy mu byla vyplacena poslední finanční náhrada za zbylý restituční nárok) do roku 2018 žádným způsobem nezajímal o svůj restituční nárok. Stejná situace je i u žalobce č. 2, respektive jeho právního předchůdce, který se od roku 2011 (kdy mu bylo doručeno poslední rozhodnutí Pozemkového úřadu) do roku 2018 žádným způsobem nezajímal o svůj restituční nárok. Až v roce 2018 se žalobci obrátili na žalovanou s tím, že jejich původně oceněné restituční nároky jsou oceněny nesprávně a své tvrzení opřeli o znalecký posudek. Žalovaná považuje podanou žalobu za zcela nedůvodnou, a proto jí nelze přičítat k tíži, že úspěšně brojila proti převádění náhradních pozemků k převodu nevhodných. Navíc žalobci se domáhali převodu třiatváceti pozemků, ze kterých jim bylo vydáno pouze dvacet pozemků. Dále soud v rozsudku nesprávně určil tarifní hodnotu sporu na částku 370 524 Kč (hodnota vydaných náhradních pozemků), avšak správná hodnota žalobcům vydaných pozemků je 362 689,70 Kč. Ani ocenění na částku 366 607 Kč není správné, neboť je do něj započítána i hodnota pozemku parc. č. 845/84 v k. ú. Velhartice, který žalobcům vydán nebyl. Žalovaná proto navrhuje zamítnutí napadeného rozsudku a přiznání práva na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů, případně zrušení rozsudku a vrácení soudu k dalšímu řízení.

3. Žalobci se k odvolání žalované písemně vyjádřili s tím, že rozsudek je dostatečně podrobně odůvodněný. Oponentní znalecký posudek se se znaleckým posudkem předloženým žalobci shoduje na hodnotě jejich restitučního nároku asi z 85 %. Řešení přesné výše zbylého restitučního nároku žalobců je irelevantní za situace, kdy restituční nárok žalobkyně dosud nebyl uspokojen v rozsahu 1 879 562,68 Kč a žalobce v rozsahu 2 169 170,45 Kč, a to již s přihlédnutím k jednotlivým rozhodnutím obecných soudů v celé České republice. Taková výše restitučního nároku bez dalšího postačuje k převodu požadovaných pozemků, jejichž hodnota činí 362 689,70 Kč. I kdyby došlo k výsledku obou znalců, soud by nikdy nedospěl k nižší částce, než stanovuje oponentní znalecký posudek. Výše restitučního nároku byla pouze předběžnou otázkou, kterou si soud posoudil na základě obou znaleckých posudků zcela správně a vypořádal se s ní v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu. Navíc výslech obou znalců již ve věci rodiny žalobců proběhl v řízení před Krajským soudem v Praze ve věci 27 Co 294/2019, kdy soud se přiklonil k závěrům znalkyně doc. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., že pozemek PK 176 v Dolních Měcholupech byl podle platných regulačních plánů zatříděn a oceněn jako pozemek určený k zástavbě, a to konkrétně továrnou a komunikací, což bylo též následně zrealizováno. Nebyly shledány podmínky pro aplikaci srážek podle Přílohy 7 vyhlášky. Nejvyšší soud též v řízení ohledně rodiny žalobců ve svém usnesení 28 Cdo 2731/2021 uvedl, že obecné soudy zcela přesně vyčíslily výši zbylého restitučního nároku žalobců jakožto předběžnou otázku. Žalobci dále odkazují na rozsudek Krajského soudu v Praze již citovaný, kde se tento soud výslovně aplikací srážek v případě rodiny žalobců zabýval i s tím, že Dolní Měcholupy byly jako část obce již v době odnětí pozemků stavebně srostlé s hl. m. Prahou a z plánované výstavby bylo zřejmé, že se budou stavět rovněž komunikace a inženýrské sítě – odpady, vodovody a elektřina. Srážky dle Přílohy č. 7 vyhlášky lze navíc aplikovat pouze za situace, kdy bude nepochybně prokázáno, že jsou naplněny podmínky pro jejich aplikaci. Pokud žalovaná v otázce námitky promlčení restitučního nároku poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, sp. zn. 10 Co 150/2020, tento žalobci považují za excesivní a neodpovídající dosavadní judikatuře Nejvyššího soudu, který zároveň nerespektuje § 13 o. z., přestože ve věci žalobců i jejich rodiny byl skutkový i právní stav takřka totožný se stavem ve věcech, v nichž byla vydána celá řada pravomocných rozhodnutí v jejich prospěch. Odklon od těchto pravomocných rozhodnutí přitom odvolací soud nějak neodůvodnil. Žalobci poukazují na § 13 odst. 6 až 8 zákona o půdě, kde je výslovně upraveno, že nárok na vydání náhradních pozemků oprávněných osob a jejich dědiců se nepromlčuje, kdy podle § 13 odst. 8 zákona se odstavce 6 a 7 nevztahují na oprávněnou osobu, které vzniklo právo na jiný pozemek dle § 11 odst. 2 tohoto zákona, ve znění zákona č. 183/1993 Sb., a její dědice. Navíc dle § 100 odst. 2 obč. zák. se promlčují všechna práva majetková s výjimkou práva vlastnického a je přitom zřejmé, že vlastnickým právem je mimo jiné také restituční nárok, který představuje právo na vydání náhradního pozemku. Ke stejnému názoru dospěl i Ústavní soud. Navíc je to právě žalovaná, která po celou

dobu porušovala zákonnou povinnost evidovat nárok žalobců ve správné výši a je tedy v mnohaletém prodlení. Nárok na řádné ocenění restitučního nároku není a nemůže být promlčen, neboť se nejedná o samostatné majetkové právo, jež by podléhalo promlčení. Soud prvního stupně se řádně vypořádal s otázkou svévole a liknavosti žalované vůči žalobcům. Žalobci přitom žalovanou již dopisem ze dne 18. 4. 2018 vyzvali k přehodnocení ocenění jejich restitučního nároku, neboť si sami dohledali územně plánovací dokumentaci platnou v době přechodu pozemků na stát. K dalšímu dopisu z 30. 5. 2018 již žalobci přiložili znalecký posudek. Žalovaná lpí na nesprávném ocenění a posouzení odňatých pozemků ve výši asi 10 % hodnoty, kterou stanovil oponentní znalecký posudek, což představuje svévolné jednání vůči žalobcům. Žalobci projevovali snahu o uplatnění svého skutečného restitučního nároku nejen výzvami na žalovanou, ale i prostřednictvím přihlášek do veřejných nabídek, kterých se opakovaně účastnili, ale ani jednou nebyli úspěšní, výlučně z důvodu žalovanou konstatovaného nedostatečného nároku. K otázce nákladů řízení žalobci uvádějí, že oprávněné osoby nejsou zpravidla při podání žaloby schopné zjistit všechny možné překážky či nevhodnost vydání vybraných náhradních pozemků. Nelze tak oprávněným osobám dávat k tíži zamítnutí žalob, případně jejich částečné zpětvzetí. Důležité je, zda žaloba byla úspěšná co do základu. V případě vyhovění žaloby je tak spravedlivé přiznat žalobcům plnou náhradu nákladů řízení vycházející z hodnoty vydaných pozemků, a to i z důvodu, že mezi účastníky jde o určitý způsob vypořádání. Žalobci navrhují potvrzení napadeného rozsudku.

4. Odvolání žalované není z části důvodné, částečně nejsou splněny podmínky pro potvrzení ani změnu napadeného rozsudku.
5. Odvolací soud vychází z nesporné skutečnosti, že žalobci jsou oprávněnými osobami podle zákona č. 229/1991 Sb. (dále jen „zákon o půdě“), což žalovaná nezpochybnila. Spor se týkal ocenění restitučních nároků žalobců, kdy žalovaná nadále eviduje nevypořádaný restituční nárok žalobkyně ve výši 3 000 Kč a žalobce ve výši 15 642,60 Kč, přestože žalobci prokázali znaleckým posudkem vypracovaný doc. Ing. Renátou Schneiderovou Heralovou, Ph.D. výši restitučního nároku žalobkyně v částce 3 404 416 Kč a žalobce 3 110 528 Kč dle jejich podílu na celku. Znalkyně jednotlivé plochy rozdělila na stavební a nestavební podle legendy k přehlednému regulačnímu a zastavovacímu plánu hl. m. Prahy a podle používaných regulativů funkčního a prostorového uspořádání. Ty PK parcely nebo jejich části, které nebyly podle regulačních plánů určeny k zastavění vůbec, ocenila jako zemědělské, tj. 3 Kč/m². Pozemky odňaté právním předchůdcům žalobců za účelem výstavby ocenila jako pozemky stavební ve smyslu § 14 odst. 1 vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb., to znamená za 1 m² pozemku v hl. m. Praze – 250 Kč. Znalecký posudek vypracovala dne 18. 5. 2018, kdy celkovou hodnotu nevydaných pozemků ocenila na 24 173 898 Kč. Soud správně vycházel z tohoto znaleckého posudku v souladu s použitelnou judikaturou Nejvyššího soudu. O nevydání odňatých pozemků bylo rozhodnuto celkem čtrnácti rozhodnutími žalované, které se netýkaly jen žalobců, ale i ostatních členů jejich rodiny.
6. Přestože žalovaná si nechala zpracovat oponentní znalecký posudek, který se ze shora uvedeným znaleckým posudkem ohledně nároku žalobců shoduje téměř v 85 % (žalobkyně ve výši 3 006 285,05 Kč a žalobce ve výši 2 443 785,05 Kč), žalovaná setrvala na nesprávném ocenění zbylých nároků žalobců, tudíž závěr soudu prvního stupně o liknavosti a svévoli žalované vůči restitučním nárokům žalobců je naprosto správný a správně a přesvědčivě odůvodněný. Žalovaná navíc připustila, že žalobci se účastnili několika výběrových řízení ohledně náhradních pozemků za pozemky nevydané, kde neuspěli. Zásadním důvodem pro neúspěch žalobců je právě nesprávné ocenění pozemků odňatých jejich právním předchůdcům. Soudy v České republice v rámci uspokojování restitučních nároků žalobců opakovaně rozhodly v jejich prospěch, tudíž i soud v přezkoumávané věci správně respektoval tato rozhodnutí ve smyslu § 13 o. z., jelikož žalobci mají právo legitimně očekávat, že i v projednávané věci bude rozhodnuto tak, jako v předchozích řízeních. Liknavost a svévole státu ve vztahu k žalobcům byla tedy mnohokrát bezpečně zjištěna a prokázána, což soud prvního stupně znal ze své úřední činnosti

(§ 121 o. s. ř.) a ani odvolací soud nemá pochyb o tom, že stát vůči žalobcům jednal nestandardně a v rozporu se smyslem a účelem restitučního zákonodárství.

7. K námitkám žalované, že není možno nekonečně přeceňovat výši restitučního nároku restituentů, odvolací soud poukazuje na judikaturu uvedenou v napadeném rozsudku i vyjádření žalobců, z níž vyplývá, že již samotná skutečnost, že žalovaná evidovala nárok žalobců ve špatné výši, přestože minimálně od roku 2018 měla k dispozici shora uvedený znalecký posudek, který prokazoval, že pozemky odňaté právním předchůdcům žalobců byly z velké části pozemky stavebními, představuje jednu z forem liknavosti. Stát měl možnost přehodnotit své závěry o výši restitučních nároků žalobců a neučinil tak dokonce ani v roce 2019, kdy si nechal zpracovat svůj posudek. Ojedinelé rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Co 150/2020-267, nemůže znamenat překážku pro vyhovění žalobě, když tento soud v rozporu s § 13 o. z. nezdůvodnil, proč nevycházel z mnoha pravomocných rozhodnutí týkajících se restitučních nároků žalobců a osob jim blízkých, a navíc jako jediný dovodil, že nárok žalobců je promlčený.
8. Žalobci se jako oprávněné osoby aktivně po dobu několika let snaží o vydání náhradních pozemků v jednotlivých soudních řízeních, kdy žalovanou bylo dlouhodobě ztěžováno uspokojení jejich restitučních nároků formou veřejných nabídek. K otázce nepromlčitelnosti restitučních nároků oprávněných osob se opakovaně vyjadřoval jak Nejvyšší soud, tak soud Ústavní, kdy odvolací soud pro stručnost odkazuje na spisové značky rozhodnutí uvedených ve vyjádření žalobců, z jejichž odůvodnění při přezkumu napadeného rozsudku rovněž vycházel a vychází i v ostatních řízeních s obdobným předmětem. Navíc to je právě žalovaná, kdo po celou dobu porušuje zákonnou povinnost evidovat nárok žalobců ve správné výši a bezdůvodně odmítá jeho přecenění, tudíž námitka promlčení může být považována též za rozpornou s dobrými mravy (§ 2 odst. 3 a § 8 o. z.). Žalobci dále odkázali na celou řadu rozhodnutí Nejvyššího soudu, který dovodil, že nárok na řádné ocenění restitučního nároku není a nemůže být promlčen, neboť se nejedná o samostatné majetkové právo, jež by podléhalo promlčení, s čímž se i odvolací soud zcela ztotožňuje. V řízeních o nahrazení projevu vůle žalované nejde o žalobu na určení výše restitučního nároku, kdy tato otázka je řešena pouze jako předběžná. Z této skutečnosti rovněž plyne, že nárok na řádné ocenění restitučního nároku nemůže být promlčen. Pro úplnost odvolací soud znovu poukazuje na skutečnost, že k další výzvě na přecenění restitučních nároků ze dne 30. 5. 2018 adresované žalované žalobci přiložili předmětný znalecký posudek, z něhož je zřejmá skutečná výše jejich restitučního nároku, kterou však žalovaná neakceptuje, tudíž nárok žalobců nemůže být v obecné lhůtě promlčen (§ 629 odst. 1 o. z.), jelikož žaloba byla soudu prvního stupně podána dne 15. 9. 2020.
9. K námitkám žalované, že soud nevyšlechl znalce, kteří vypracovali oba znalecké posudky, odvolací soud poukazuje na § 132 o. s. ř., dle kterého soud důkazy hodnotí podle své úvahy, a to každý jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti. Přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co v řízení vyšlo najevo včetně toho, co uvedli účastníci. Rovněž by měl respektovat jiná pravomocná soudní rozhodnutí se stejným skutkovým a právním základem. Dle § 120 odst. 1 o. s. ř. navíc rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede. Pokud soud prvního stupně vycházel z nezpochybnitelného nároku žalobců, prokazaného znaleckým posudkem z roku 2018 a ze stejného posudku vycházely i jiné soudy včetně soudů odvolacích, kdy bylo řádně zdůvodněno i to, proč není možné uplatnit srážky dle Přílohy č. 7 vyhlášky, odvolací soud tomuto postupu soudu prvního stupně nemůže ničeho vytknout. Není třeba o každé námitce žalované donekonečna vést další obsáhlé dokazování a odůvodňovat ji, pokud se s obsahově stejnými námitkami a argumenty vypořádaly již soudy v předchozích řízeních. Navíc hodnota soudem „vydaných“ pozemků činí 362 689,70 Kč, tudíž několikanásobně méně, než činí dosud nevypořádaný restituční nárok žalobců. Za této situace nebylo nutno v tomto řízení opakovaně vyslyšet znalce k předmětným znaleckým posudkům, a to i s přihlédnutím k § 127 odst. 1 věta poslední, dle kterého místo výslechu znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce. Tak je tomu v přezkoumávané věci, kdy navíc žalovaná s žádným

novým relevantním skutkovým tvrzením ohledně obsahu stěžejního znaleckého posudku nepřichází.

10. Po vyřešení těchto předběžných otázek se soud prvního stupně správně zabýval tím, zda pozemky, které žalobci učinili předmětem možného smluvního ujednání, jsou pozemky vhodnými k uspokojení nevypořádaných restitučních nároků, tj. zda převodu nebrání překážky uvedené v § 11 odst. 1 zákona o půdě a § 6 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, a rovněž zda nejde o pozemky zatížené právy třetích osob nebo zda převod pozemků není z jiného důvodu zapovězen ve vztahu k pozemkům v zastavěném území obce, zda je lze zemědělsky obhospodařovat, zda nevzniknou jiné problémy s hospodařením s takovými pozemky, případně zda nejde o pozemky zastavěné či tvořící součást areálu. Při posuzování otázky vhodnosti pozemků zpochybňovaných žalovanou jakožto náhradních k uspokojení restitučních nároků žalobců soud za použití konstantní judikatury Nejvyššího soudu vycházel primárně ze skutečností, zda jsou tyto pozemky ve vlastnictví České republiky, zda právo hospodaření k nim vykonává SPÚ a zda v katastru nemovitostí jsou vedeny jako orná půda, trvalý travní porost nebo ostatní plocha.
11. Vzhledem k uvedeným skutečnostem odvolací soud dospěl k závěru, že pozemky zvolené žalobci, u kterých žalovaná neuvedla žádné konkrétní odvolací námitky, jsou zjevně vhodné k převodu, neboť jejich hodnota nedosahuje společné výše restitučních nároků a nejsou zatíženy právy třetích osob ani jinými faktickými či právními vadami, které by je činily nepřevoditelnými ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Břemeno tvrzení a břemeno důkazní o nepřevoditelnosti konkrétních pozemků přitom leží na žalované. Soud prvního stupně se v odůvodnění napadeného rozsudku jednotlivými, řádně specifikovanými pozemky důkladně zabýval, odůvodnění o možnosti jejich převodu na žalobce je přesvědčivé a srozumitelné a nelze mu ničeho vytknout. Ceny jednotlivých pozemků byly stanoveny znaleckými posudky žalované, k nimž žalobci neměli žádné námitky.
12. Odvolací soud proto dle § 219 o. s. ř. napadený rozsudek částečně potvrdil v rozsahu a znění uvedeném ve výroku I rozsudku, jímž nahradil projev vůle žalované k uzavření smlouvy o převodu pozemků, s přihlédnutím k výši spoluvlastnických podílů žalobců, které žalovaná nerozporovala.
13. Odvolací soud dále přihlédl k námitkám žalované k pozemkům uvedeným ve výroku II rozsudku a dospěl k závěru, že s ohledem na ně je nutno rozsudek soudu prvního stupně pro nedostatek důvodů dle § 219a odst. 1 písm. b) částečně zrušit a dle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
14. Ve vztahu k pozemku parc. č. 966/1 v k. ú. Bolešiny (v odvolání chybně č. 966/15, které však neexistuje) žalovaná uvedla, že tento pozemek nelze na žalobce převést, jelikož dle katastru nemovitostí je zařazen mezi ostatní plochy – manipulační plocha a tedy je vyloučeno jeho zemědělské obhospodařování, a to i vzhledem k jeho poloze ve vjezdu do areálu. Argumentace soudu prvního stupně dočasností nevyužívání pozemku k zemědělskému obhospodařování je tak dle žalované lichá.
15. Soud prvního stupně k tvrzenému důvodu nevydatelnosti toliko uvedl, že pozemek slouží k vjezdu a jako manipulační plocha, přesto neshledal překážku bránící vydání tohoto pozemku žalobcům, neboť je v katastru nemovitostí evidován jako „ostatní plocha“, způsob využití manipulační plocha, což samo o sobě neznamená, že se nejedná o zemědělský půdní fond s odkazem na § 1 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, dle kterého do tohoto fondu patří i půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není.
16. Náhledem do katastru nemovitostí odvolací soud zjistil, že předmětný pozemek sousedí s pozemky parc. č. 967/1, 968/1 a 964/3 ve vlastnictví Měcholupské zemědělské a.s., přičemž se nachází téměř uprostřed. Z toho je zřejmé, že soud prvního stupně svůj závěr o neexistenci

zákonných překážek k vydání tohoto pozemku nezdůvodnil řádně s přihlédnutím k žalovanou namítané judikatuře Nejvyššího soudu, neboť námitka žalované, že jde toliko o manipulační plochu, kterou nelze ani v budoucnu obhospodařovat, a proto se nejde o pozemek zemědělsky využitelný, se zatím jeví jako důvodná. Není totiž zřejmé, zda by žalobci mohli manipulační plochu obklopenou pozemky jiného vlastníka zemědělsky využívat a zda by její vydání žalobcům nevyvolalo jen další spory.

17. K pozemku parc. č. 201/2 v k. ú. Čachrov žalovaná namítla, že podle platného územního plánu je zařazen mezi plochy výroby a skladování a také mezi plochy veřejného prostranství, jejímž hlavním využitím jsou prostory přístupnému každému bez omezení, sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru. Tento pozemek nebude zemědělsky obhospodařovatelný a v případě převodu tak žalobci vznikne pouze holé vlastnictví, které není a nikdy nebylo účelem restitučního procesu. Toto potvrdil i Městský úřad Klatovy ve svém sdělení z 25. 1. 2021, kdy uvedl, že část pozemku je určena jako plocha veřejného prostranství, tudíž z převodu vyloučena. Zároveň je situován v rámci zemědělského areálu, a proto soud měl posoudit jeho převoditelnost i s ohledem na možné funkční spojení. Soud vychází naopak ze sdělení městyse Čachrov z 21. 1. 2021 a ze závěru znaleckého posudku vypracovaného soudním znalcem Ing. Kamilem Štrobem, Ph.D. Městys Čachrov uvedl, že pozemek se nachází v zastavitelném území obce, je určen k zastavění, není určen k realizaci zeleně, veřejně prospěšných opatření ani k těmto účelům není již využíván. Odvolací soud skutečně náhledem do katastru nemovitostí zjistil, že s tímto pozemkem sousedí nejen pozemky ve vlastnictví fyzické osoby a městyse Čachrov, ale i farmy Neznašovy s. r. o. (parc. č. 201/34).
18. Soud prvního stupně se tudíž řádně nevypořádal jednak se spornými skutečnostmi zjištěnými z vyjádření obou obcí o využitelnosti pozemku v budoucnu jako plochy veřejného prostranství, jednak s tím, že pozemek se nachází v rámci či poblíž zemědělského areálu. Má-li se stát pozemek skutečně veřejným prostranstvím, což je třeba ještě řádně zjistit, pak je otázkou, proč by zrovna tento pozemek měl být žalobcům vydáván k jinému účelu. Je-li obklopen jinými pozemky, je opět otázkou, zda by jej žalobci mohli zemědělsky využívat.
19. Ohledně pozemku parc. č. 793/7 v k. ú. Chlístov žalovaná namítla, že na pozemku se nachází vodní zdroj a zároveň tento pozemek patří mezi ochranná pásma zdroje a je zřejmé, že žalobci by v případě jeho převodu byli omezení v užívání, vzniklo by jim pouze tzv. holé vlastnictví.
20. K tomu soud toliko uvedl, že samotná skutečnost, že dle koordinačního výkresu schváleného územního plánu obce je na něm vodní zdroj včetně ochranných pásem, neznamená, že restituce pozemku by kolidovala s veřejným zájmem, jenž je představován možností permanentního využití pozemku jako součásti veřejného statku, a že jej nelze zemědělsky obhospodařovat. Soud prvního stupně však své závěry nezdůvodnil, případně nekonfrontoval s judikaturou Ústavního soudu o neúčelnosti vzniku tzv. holého vlastnictví u specifických pozemků vydaných restituentům. Zároveň vzhledem k námitce žalované o tom, že se na pozemku nachází vodní zdroj a tento pozemek patří mezi ochranná pásma zdroje, což by mohlo představovat omezení v jeho užívání, svůj závěr o vydatelnosti pozemku nezdůvodnil dostatečně přesvědčivě.
21. Ohledně pozemků parc. č. 61/1 a parc. č. 80/52 v k. ú. Chudenice žalovaná namítla, že dle platného územního plánu jsou zařazeny mezi plochy zeleně parků a lesoparků výroby. Žalovaná opět namítla, že pozemky nebudou zemědělsky obhospodařovatelné a že na nich vznikne pouze holé vlastnictví. Soud k tomu uvedl, že ze sdělení Městského úřadu Klatovy z 25. 1. 2021 má za prokázané, že obec Chudenice má zpracovaný územní plán z roku 2012 pro celé správní území obce a současně v tom samém odstavci sděluje, že z přílohy ke znaleckému posudku, zprávy městyse Chudenice ze dne 1. 2. 2021 bylo prokázáno, že obec nemá schválený územní plán.
22. Tyto závěry soudu prvního stupně jsou nepřezkoumatelné, neboť existence územního plánu obce Chudenice vyplývá z příloh ke znaleckému posudku, z něhož vycházel soud prvního stupně, když tento byl projednán a schválen na 7. zasedání Zastupitelstva města Chudenice dne

10. 10. 2012. O existenci územního plánu obce Chudenice svědčí rovněž usnesení z 6. zasedání Zastupitelstva městyse Chudenice, konaného dne 23. 11. 2017, kterým zastupitelstvo schválilo upravené zadání změny č. 1 Územního plánu městyse Chudenice. Soud prvního stupně však dovodil, že pozemek vydatelný je, aniž by odstranil zmíněné rozpory ve skutkových zjištěních.

23. V dalším řízení soud znovu zhodnotí důkazy provedené k vydatelnosti jednotlivých pozemků, případně vyzve žalovanou k doplnění tvrzení či důkazů k jejím sporným skutkovým tvrzením (§ 118a odst. 1, 3 o. s. ř.). V novém rozhodnutí přihledne též k tomu, že nárok žalobců byl skutečně uspokojen v částce 362 689,70 Kč a nikoli 366 607 Kč, jak uvádí v odstavci 14. rozsudku, kdy zřejmě opomněl, že žalobu zamítl i ohledně pozemku parc. č. 845/85 v k. ú. Velhartice v ceně 3 917 Kč.
24. V dalším řízení soud dle § 224 odst. 3 o. s. ř. znovu rozhodne o nákladech řízení všech jeho účastníků včetně nákladů odvolacího řízení, kdy odvolací soud považuje za nutné vyjádřit se k některým odvolacím námitkám žalované a reakci žalobců.
25. Je třeba přisvědčit soudu prvního stupně, že žalobci byli úspěšní co do základu věci, to znamená prokázali, že žalovaná vůči nim při uspokojování jejich restitučních nároků postupuje liknavě a svévolně. Předmětné řízení je specifické s tím, že ve smyslu § 153 odst. 2 o. s. ř. soud může překročit návrhy účastníků a přisoudit něco jiného nebo více, než čeho se domáhají, jelikož z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahů mezi účastníky. Žalobci jsou velmi omezeni ve výběru náhradních pozemků, přičemž řadu zákonných překážek či nevhodnost takových pozemků k vydání nemohou při podání žaloby znát. Z důvodu navyšujících se námitek žalované o nevydatelnosti jednotlivých pozemků pak jsou žalobci nuceni brát svoji žalobu částečně zpět, případně ji měnit a požadovat vydání jiných náhradních pozemků. Proto nelze striktně uvažovat o úspěchu či neúspěchu ve věci dle § 142 odst. 1 o. s. ř., i když v případě, že by došlo k zamítnutí požadavku žalobců na „vydání“ většiny požadovaných pozemků, pak by bylo namísto uvažovat i o použití § 142 odst. 2 o. s. ř. V této věci to prozatím není aktuální, neboť soud prvního stupně z třiatvacesti požadovaných pozemků zamítl žalobu pouze ohledně tří z nich, a o dalších pozemcích bude ještě rozhodovat v navazujícím prvostupňovém řízení. Odvolací soud nesouhlasí s námitkou žalované, že tarifní hodnota by měla být určena dle § 9 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., tj. ve výši 35 000 Kč, čemuž by odpovídala diametrálně nižší odměna za jeden úkon právní služby advokáta. V dané věci bylo rozhodováno o pozemcích, které jsou penězi ocenitelné a byly též znaleckými posudky oceněny, jinak by soud ani nemohl rozhodnout o tom, jak vysoká část restitučních nároků žalobců byla uspokojena. Soud proto při výpočtu odměny za zastoupení advokátem správně vycházel z § 8 odst. 1.

Poučení:

Proti výroku I je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu nebo která v rozhodování Nejvyššího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je Nejvyšším soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být Nejvyšším soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává u soudu prvního stupně do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.

Proti výroku II dovolání přípustné není.

Plzeň 3. května 2022

JUDr. Zdeněk Pulkrábek, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Anetťová.

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Pulkrábka, Ph.D., a soudkyně JUDr. Ivy Hejdukové a Mgr. Jany Boškové ve věci

žalobců: a) **Zlata Štréblová**, narozená dne 14. 5. 1954
bytem Všenorská 1112, 252 29 Dobřichovice
b) **Ing. Martin Urban**, narozený dne 9. 12. 1972
bytem Sportovní 107, 261 01 Příbram
oba zastoupeni advokátem Mgr. Martinem Mládkem
sídlem Ostrovní 2064/5, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL.M. Ph.D.,
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha 2

za účasti vedlejšího účastníka: **obec Velhartice**, IČO 00256242
sídlem Velhartice 134, 341 42 Kolinec
zastoupená advokátem JUDr. Miroslavem Mlčákem
sídlem Pod Hůrkou 758, 339 01 Klatovy III

o nahrazení projevu vůle

takto:

- I. Záhlaví rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 5. 2022, č. j. 14 Co 67/2022-994, se opravuje tak, že správně zní: „o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Klatovech ze dne 15. 12. 2021, č. j. 5 C 221/2020-905“.
- II. Výrok II rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 5. 2022, č. j. 14 Co 67/2022-994, se doplňuje tak, že rozsudek soudu prvního stupně se zrušuje též ve výroku III.

Odůvodnění:

Odvolací soud při přezkumu napadeného rozsudku přehlédl usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 7. 2. 2022, č. j. 5 C 221/2020-962, kterým bylo opraveno číslo jednací napadeného rozsudku z 5 C 221/2020-405 na správně znějící 5 C 221/2020-905. V záhlaví je proto uvedeno nesprávné číslo jednací napadeného rozsudku, a tudíž odvolací soud postupem uvedeným v § 164 za použití § 211 o. s. ř. opravil chybu v psaní na správné číslo jednací napadeného rozsudku.

Předmětným rozsudkem Krajského soudu v Plzni byl částečně zrušen napadený rozsudek a věc mu vrácena k dalšímu řízení. Ve výroku II odvolací soud neuvedl, že rozsudek se zrušuje i ohledně výroku III, kterým soud prvního stupně rozhodl o nákladech řízení mezi žalovanou a žalobci. Přestože dle § 224 odst. 3 o. s. ř. je soud prvního stupně povinen znovu rozhodnout o nákladech řízení všech jeho účastníků včetně nákladů odvolacího řízení, odvolací soud pro

přehlednost doplnil své rozhodnutí postupem uvedeným v § 166 odst. 1 za použití § 211 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Plzeň 3. června 2022

JUDr. Zdeněk Pulkrábek, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Anetová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.06.2022. Připojení doložky provedla Jana Krotká dne 28.06.2022.